

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ

Број Су.І-8-32/15

Дана 02.06.2015. године

Нови Сад

ЗАПИСНИК СА ОКРУГЛОГ СТОЛА У ЈАВНОЈ РАСПРАВИ О НАЦРТУ ЗАКОНА О
ИЗВРШЕЊУ И ОБЕЗБЕЂЕЊУ, одржаног у Апелационом суду у Новом Саду дана
27.05.2015. године

Заменик председника Апелационог суда у Новом Саду - судија Јелица Бојанић-Керкез:
Добар дан поштоване колеге. Ја ћу Вам се сада због камера обратити стојећи, а касније
ћемо на један мање формалн начин у презентацији нацрта новог Закона о извршењу и
обезбеђењу и дискусији овај данашњи скуп водити тако да се можете обраћати са
својих места. Имамо микрофон па ће вам касније у дискусији бити прослеђен. Испред
Апелационог суда у Новом Саду поздрављам Вас у име председника суда који је данас
службено одсутан. Ја сам његов заменик судија Јелица Бојанић-Керкез. Част ми је да се
овај округли сто одржава овде у Апелационом суду уз учешће судија и извршитеља са
подручја надлежности овог суда. Пре свега желим да поздравим чланове радне групе
коју је формирало Министарство правде председавајућег радне групе Зорана
Балиновац, помоћницу Министра Нелу Кубуровић, чланове радне групе и секретара
радне групе који су данас присутни. Замишљено је да се овај данашњи округли сто
одвија тако да ће се после ове поздравне речи прво да вам се обрати помоћница
Министра Нела Кубуровић и у даљем ће представљање нацрта Закона о извршењу и
обезбеђењу преузети чланови радне групе на челу са поштованим колегом Зораном
Балиновац. Предвиђено је да до 11,00 часова траје тај део данашњег округлог стола а
иза тога дискусија до 13,00 часова па ћемо повести рачуна о овој агенди. Иначе, овде је
присутан и представник стручног тима Гиз-а који спроводи Програм подршке
правосудној реформи у Србији, колега Милош Милошевић, као и представници Коморе
извршитеља и представници јавних предузећа. Немамо баш тачну информацију о
присуству, али су позиви од стране Министарства правде упућени. Уједно, желим да
вам пренесем и неку традицију и настојање да ова буде што отворенија дискусија,
поруку да се без устручавања укључујете у дискусију са својим виђењима нацрта,
схватањима и да све ово допринесе томе да у коначном - закон који буде усвојен буде
свима нама погодно средство за рад а грађанима да служи за добробит остварења
потраживања. Толико и хвала вам.

Помоћница министра Нела Кубуровић:

Хвала заменици председника. Желим да поздравим све судије, председнике судова,
извршитеље у име Министарства правде и чланова радне групе који су радили на
изради нацрта Закона о извршењу и обезбеђењу. Оно што је свакако разлог што смо се
данас окупили је јавна расправа која траје ево већ два месеца поводом нацрта које је
урадила радна група и с обзиром на бројне измене које су предвиђене овим нацртом. У
односу на важећа законска решења Министарство правде је одлучило да ова јавна
расправа траје 3 месеца не би ли смо заједнички кроз ваше примедбе и сугестије дошли
до најбољих могућих законодавних решења, како би на крају сви били мање
незадовољни него што се тренутно сада показује кроз јавну расправу. Закон о
извршењу и обезбеђењу који је донет 2011. године увео је новине у односу на дотада
важеће постојећа процесна правила. Свакако једна од највећих новина је било и

увођење нове правосудне професије тако да су извршитељи почели са радом 2012. године. Оно што је свакако битно да након три године можемо да видимо какви су ефекти примене овог закона и претходна година може бити као репер за утврђивање ефикасности спровођења извршења, захваљујући раду извршитеља с обзиром на број извршитеља који је поступао у претходној години. Извештаји о раду показују да је захваљујући њиховом раду растерећеност судова у знатној мери али и да су они својим радом успели да реше велики број предмета и статистички подаци показују да је у претходној години захваљујући раду извршитеља решено преко 150.000 предмета. Међутим, сам Закон је показао и неке своје недоречености и мањкавости. Пре свега, не само у погледу статуса извршитеља и њихове процесне улоге у поступку извршења већ и у самој примени процесних правила како од стране суда тако и од стране извршитеља и оно што смо покушали је да на неки начин те недоречености прецизирамо и јаснија правила пропишемо. Због тога је можда и закон обимнији, има више чланова него што је то уобичајено, али надамо се да ћемо на тај начин да премостимо проблеме које смо до сада имали у пракси. Пре свега покушали смо да поред прецизирања месне надлежности судова решимо и питања која се тичу спровођења извршења продајом непокретности која свакако изазивају велику пажњу јавности затим да решимо питање извршних исправа с обзиром да смо у међувремену имали доношење нових закона пре свега Закона о јавном бележничтву и Закона о посредовању у решавању спорова где су нам се јавиле неке нове врсте извршних исправа које до сада нисмо имали у нашој пракси. Највећу новину свакако представља и увођење новог правног средства тј. жалбе у извршни поступак један од разлога је свакако што смо покушали да обезбедимо процесну једнакост странака јер су биле притужбе да су извршни дужници недовољно заштићени у извршном поступку а са друге стране разлог увођења жалбе је и уједначавање судске праксе. Показало се као велики проблем да у истом правним ситуацијама основни судови чак и на територији једног вишег суда различито поступају а Привредни апелациони суд је потпуно био искључен из заузимање ставова када је у питању поступање у извршном поступку. У ствари два разлога су за увођење жалбе значи успостављање процесне једнакости странака али уједначавања судске праксе како би се на неки начин избегла непредвидљивост у извршном поступку. Многе судије су током јавне расправе истицале да до уједначавања судске праксе ће доћи кроз разговоре и састанке судова међутим садашња пракса је то показала - готово је поступање извршне материје потпуно занемарено и не само да имамо различита поступања између основних судова него је велика неуједначеност у поступању судова на подручјима различитих апелација тако да подручје Нишке Апелације потпуно одступа у односу на подручја остале три апелације. Оно што је такође новина је да смо извршитељима дали могућност да и они доносе решења па чак за оне процесне ситуације где су судови одлучујући о предлогу за извршење на основу веродостојне исправе доносили решење садашњим законом и за извршитеље предвиђено било да се доноси закључак и акт којем неко логично објашњење за то за сада не постоји зашто је то тако. Посебна пажња је такође скренута и на сам положај извршитеља на њихов статус услове за њихово именовање инсистира се како на почетној обуци као један од будућих услова за именовање тако и на сталној обуци с обзиром да је то аспект на коме се инсистира и код судија на континуираној обуци и усавршавању тако да је предвиђено да Комора извршитеља у будућем периоду доноси програм обуке који ће се доносити уз сагласност Министарства правде а посебан акценат се ставља и на спровођење надзора над радом извршитеља од стране Министарства правде од стране Коморе извршитеља и прецизирањем правила које се односи на дисциплинску одговорност и спровођење дисциплинског поступка. Оно што смо у току јавне расправе имали као изнете примедбе је да треба да се успостави једнакост без обзира да ли се извршење спроводи пред судом или извршење спроводи се од стране извршитеља. Извршитељи су највише инсистирали на успостављању финансијског аспекта

једнакости странака с тим што морам овом приликом да укажем да су то питања која не могу бити регулисана Законом о извршењу и обезбеђењу с обзиром да судске таксе се регулишу Законом о судским таксама а награде и накнаде извршитеља посебним Правилником тако да ће заједно са изменом Закона о извршењу и обезбеђењу Министарство правде ићи са изменама Закона о судским таксама пре свега у погледу смањење судских такси уколико се поверилац определи да извршење спроводи извршитељ и на тај начин ћемо да покушамо да стимулишем извршне повериоце да се више опредељују за ангажовање извршитеља не само у комуналним предметима већ и у извршењу на основу извршних исправа. Са друге стране такође најављено је и преиспитивање Правилника о наградама и накнадама за рад извршитеља и нарочито награда које се односе за ниже износе потраживања с обзиром да је то нешто где Министарство правде и трпи највише критике од стране јавности. Што се тиче осталих измена ја ћу препустити члановима радне групе да вас упознају са појединим предложеним решењима и позивам Вас да учествујете у јавној расправи да изнесете своје примедбе. Оно на шта желим да скренем пажњу је да пре свега и од стране судија чујемо мишљење шта мисле о увођењу жалбе. Такође, оно што се појавило спојено кроз трајање јавне расправе је и изјава о имовини тако да нам пренесете ваша искуства да ли се то показало као ефикасан правни институт или не. Хвала још једном и надам се даћемо имати конструктивну расправу.

Члан радне групе судија Зоран Рогоћ:

Поштоване колеге и колегинице ја сам судија Зоран Рогоћ судија III Основног суда у Београду иначе члан радне групе за израду нацрта и новог Закона о извршењу и обезбеђењу па ћу вам се ја обратити и у свом неком излагању осврнућу се на онај део нацрта Закона који се односи на измене у делу који се односи на извршење на непокретностима и делу који се односи на чланове нацрта Закона о извршењу и обезбеђењу који су везани за однос вансудског поступка намирења и судског поступка намирења дакле вансудског поступка намирења по Закону о хипотеци и судског поступка намирења по Закону о извршењу и обезбеђењу. Везано за ово последње што сам рекао, дакле као што знате у досадашњој примени постојећег Закона о извршењу и обезбеђењу једно од битних спорних питања која су се појавила у судској пракси тичу се тог односа и преплитања односа вансудског поступка намирења по Закону о хипотеци и судског поступка намирења по дакле Закону о извршењу и обезбеђењу. Ту се неколико дакле спорних ситуација појавило па између осталог дакле оне ситуације које се тичу тога да ли оверена заложна изјава односно оверена уговорна хипотека сачињена по Закону о хипотеци представљају у којим ситуацијама представљају дакле извршну исправу с обзиром да према постојећем Закону о извршењу и обезбеђењу он предвиђа и да оверена заложна изјава односно оверена уговорна хипотека уколико је сачињена према правилима Закона о хипотеци представља и у којим ситуацијама представља извршну исправу па се било поставило питање да ли дакле уколико је таква извршна исправа поднет предлог за извршење на основу такве извршне исправе да ли је оно потребно да буде и уписана у јавној књизи као извршни вансудска хипотека по правилима дакле Закона о хипотеци да би била перфектна извршна исправа дакле да би имала својство извршне исправе из угла Закона о извршењу и обезбеђењу дакле једно од тих питања и надаље питање у ситуацији када је заложни хипотекарни поверилац се већ определио за начин намирења дакле по Закону о хипотеци вансудски поступак намирења забележбом хипотекарне продаје у јавној књизи дакле да ли у тој ситуацији се могао основано обратити суду предлогом за извршење на основу исте извршне исправе дакле када је већ изабрао правни пут намирења дакле вансудски поступак намирења и ту смо имали различита поступања судова и надаље с обзиром да је тако још увек имамо важећи Закон о извршењу и обезбеђењу који примењујемо. Дакле различита поступања судова различита мишљења различита тумачења нешто што дакле

није добро и оно што је помоћница Министра указала на то неуједначену судску праксу дакле и различито поступање како основних судова тако и привредних судова са подручја различитих апелационих судова у Републици и онда радна група је посебно имала у виду дакле те ситуације и покушала је да кроз одређене дакле законске измене односно одредбе законских чланова у нацрту Закона покуша да да одговор на та питања и да некако кроз кажем законске одредбе покуша да превазиђе и да реши ту ситуацију. Такође дакле једно од тих питања је било везано и за то преплитање односно паралелно вођење поступка извршења по правилима Закона о извршењу и обезбеђењу и вансудског поступка намирења по правилима Закона о хипотеци. Имали смо ситуација имамо и надаље таквих да се деси да извршни поверилац на основу извршне исправе правоснажне судске пресуде поднесе предлог за извршење на основу такве пресуде и продајом одређене непокретности а да утврдимо када се донесе решење о извршењу односно на основу увида у извод из јавне књиге да постоји забележба хипотекарне продаје по Закону о хипотеци у корист хипотекарног заложног повериоца који води поступак вансудски поступак намирења по одредбама Закона о хипотеци на основу оверене заложене изјаве односно оверене уговорне хипотеке и дале поставило се питање на који начин у тој ситуацији треба суд да поступи и ком поступку треба дати предност с обзиром да као што знамо различита су правила поступања када је у питању вансудски поступак намирења по Закону о хипотеци и поступак намирења када је у питању Закон о извршењу и обезбеђењу. Дакле то су нека од врло да кажем важних и крупних питања која су се појавила и исказала у судској пракси као изузетно спорна и кажем радна група је покушала да некако кроз ове измене законске премости те проблеме и онда бих на почетку указао на чл. 17 дакле, предложеног Нацрта закона о извршењу и обезбеђењу који носи наслов намирење на непокретности оптерећених хипотеком у ком члану смо дакле навели да поверилац има право избора, јел, који је дакле у јавној књизи уписао у извршну вансудску хипотеку има право избора да се намири применом закона којим се уређује хипотека или применом овог закона. Овде бих вас подсетио на правно схватање Врховног касационог суда, ја мислим да је то негде из фебруара 2011. године пре него што је овај постојећи закон ступио на снагу и почео да се примењује, где је по том правном схватању дакле Врховни касациони суд управо исказао у том схватању мишљење да поверилац има право да бира који начин намирења и правни пут намирења ће изабрати, а у светлу те најспорније одредбе постојећег Закона о хипотеци тог чл. 49 ст. 2 који говори о томе да у случају намирења и продаје непокретности у вансудском поступку намирења каже се да права доцње хипотекарних поверилаца остају резервисани и шта је то значило у судској пракси и у поступку вансудског намирења, дакле у случају обављања те продаје нови купац није могао никако да се обрати катастру захтевом да се бришу потоње хипотеке и онда смо заиста били у једном великом проблему и Врховни касациони суд је покушао на основу тог правног схватања управо да да могућност и тим заложним повериоцима, хипотекарним повериоцима, да могу да се обрате суду предлогом за извршење на основу те извршне исправе, па онда су се отворила ова даља питања која сам Вам претходно изнео, тако да кажем. Надаље у ст. 2 чл. 17 смо предвидели да се сматра да се поверилац одлучио да намирење применом закона којим се уређује хипотека када се у јавној књизи упише забележба хипотекарне продаје, а за намирење применом овог закона када поднесе предлог за извршење. Надаље, смо у ст. 3 предвидели да ће суд одбацити предлог за извршење који извршни поверилац поднесе после уписа забележбе хипотекарне продаје у јавној књизи сматрајући да се извршни поверилац на тај начин определио за правни пут намирења, дакле за вансудски поступак намирења по Закону о хипотеци и да би у таквој ситуацији његов предлог за извршење био недозвољен. Надаље, у последњем ставу овога чл. 17 покушали смо да решимо ту ситуацију преплитања и паралелног вођења два поступка, поступка извршења по правилима ЗИ-а и вансудског поступка намирења по одредбама Закона о хипотеци на начин што смо

предвидели да уколико се воде та два различита поступка да предност има намирење применом дакле, овог Закона, дакле Закона о извршењу и обезбеђењу, независно од тога који поступак је први започео и да забележба хипотекарне продаје губи правно дејство дакле уписом забележбе решења о извршењу. Зашто смо дали овакво решење управо из разлога оног који сам Вам малопре споменуо, а тиче се тог чувеног чл. 49 ст.2 Закона о хипотеци по ком ниси могла да се бришу та потоња права хипотекарних поверилаца, а као што знате по одредбама и садашњег Закона о извршењу и обезбеђењу сва та и ненамирена или делимично намирена заложна права тих поверилаца другог, трећег и надаље реда, јер се бришу у случају продаје на основу посебног закључка о брисању права и терета. На тај начин смо сматрали да треба дати предност судском поступку намирења, дакле без обзира који поступак намирења је први започео, да ли по одредбама ЗИ-а или по одредбама Закона о хипотеци. И надаље, у контексту овога што сам Вам претходно изнео указао бих вам на измену у чл. 36 постојећег Нацрта Закона о извршењу и обезбеђењу где се набраја, шта представљају извршне исправе, па смо тако у последњем другом ставу овога члана предвидели да уговор о хипотеци и заложна изјава јесу извршне исправе само уколико су уписане у јавној књизи као извршна вансудска хипотека или уколико су сачињени у облику јавног бележничког записа према одредбама Закона о јавном бележничтву. Дакле, да би извршна изјава, да би таква оверена заложна изјава, односно оверена уговорна хипотека била перфектна извршна исправа, дакле она мора бити уписана у јавној књизи као извршна вансудска хипотека управо дакле на овај начин смо хтели да јасно то прецизирамо и да унесемо у текст законске одредбе да би смо дакле превазишли ту спорну ситуацију која се такође исказала у досадашњој судској пракси и досадашње дакле то неко различито поступање судова које имамо и везано за ово тумачење и дакле ово својство овакве извршне исправе. Сада бих нешто рекао везано за одељак који се тиче управо извршења на непокретностима и неке од битних по мени измена које смо овде унели, дакле то је једно од следећих спорних питања које смо ми покушали да решимо кроз законску одредбу која је исказана изнета у чл. 142, дакле постојећег нацрта који носи наслов извршење кад се после стицања заложног права промени власник непокретности, дакле постојала је и даље, постоји и даље та дилема у ситуацији када поверилац подноси предлог за извршење на основу извршне исправе, посебно кад су у питању оверене заложне изјаве, односно оверене уговорне хипотеке, дакле на чији терет је било установљено и конституисано заложно право оптерећена имовина одређеног лица које је дало заложну изјаву, дакле, и у ситуацији када је уписана извршна вансудска хипотека, терет дакле на тој непокретности дође до отуђења непокретности, прометујеће непокретност под теретом уписа заложног права и сада у тренутку подношења предлога за извршење имамо ситуацију да је у јавној књизи уписано неко друго лице, а не дакле оно лице које је дало заложну изјаву, односно на чији терет је било уписано заложно право, дакле и поставило се питање кога треба означити које лице као извршног дужника у предлогу за извршење, да ли оно лице на чији терет је било уписано заложно право хипотека или оно лице које у тренутку подношења предлога за извршење дакле уписано у јавној књизи као власник те непокретности, тако да смо ми у овом чл. 142 предвидели да уколико се после стицања заложног права на непокретности промени њен власник да заложни поверилац у предлогу за извршење означава претходног власника непокретности као извршног дужника, а нови власник је дужан да трпи намирење дакле, продајом те заложене непокретности. Мислим да је ово једно добро решење, с обзиром да је оно и у духу једног од основних начела и принципа заложног права, а то је оно начело које каже да хипотека прати непокретност а не личност, тако да може да се деси да у тренутку када је уписано заложно право односно након тога да та непокретност буде прометована и више пута да промени власника и 4-5 или више пута, али сваки тај потоњи власник који буде уписан је дужан да трпи намирење продајом такве заложене непокретности. Сматрали смо да је то

неопходно да унесемо у текст нацрта предлога измена Закона о извршењу и обезбеђењу да би смо управо учинили ту неку ситуацију јасном и неспорном и дале да повериоци их тада подносе предлог за извршење у потпуности, дакле знају кога и које лице треба означити у предлогу као извршног дужника. Дакле у чл. 142 смо надаље у ст. 2 смо рекли да то исто важи иако у извршном поступку се промени власник непокретности дакле у колико у фази спровођења извршења дође до такве промене, што се такође у судској пракси дешава и да акти суда и јавног извршитеља, писмена странака и других учесника у поступку достављају се том новом власнику непокретности. Тај нови власник непокретности би по мени могао да има својство учесника у поступку, то је неко лице које има неко право или остварује неки правни интерес у поступку спровођења извршења тако да пошто на претходном нашем представљању које смо имали у подручју апелација у Крагујевцу нешто управо су колеге на ту тему прокоментарисале, које својство би та лица могла да имају и ја сам изнео неко своје мишљење да би суд онда посебним закључком признао својство том лицу као учеснику и надаље, достављао одређене одлуке закључке, продаји том лицу које је уписано као тренутно власник непокретности. Надаље, једна од битних по мени измена која се тичу извршења на непокретностима тиче се дакле враћања оном дејству и својству уписа забележбе решења о извршењу као прве извршне радње у фази спровођења извршења. Оно место које по мени и треба да има, а које према садашњем Закону о извршењу и обезбеђењу је оно изгубило и у потпуности имамо и нека различита тумачења различито опет поступање, различито третирање уписа забележбе решења о извршењу и уписа заложног права на основу забележбе решења о извршењу јер као што знате према садашњем Закону о извршењу и обезбеђењу када је у питању намирење предност се даје првенствено намирења упису заложног права тако да смо имали ситуацију у пракси да је рецимо неки од извршних поверилаца уписао заложно право на његов предлог у јавној књизи, на основу решења о извршењу док други повериоци који такође су предложили продају исте непокретности и који можда по том реду долазе пре тих извршних поверилаца нису дакле подносили предлог односно захтев за упис заложног права на основу решења о извршењу и онда је долазило се у ситуацију да они не буду први у намирењу због те законске одредбе и правила о намирењу, а забележба на тај начин, забележба решења о извршењу апсолутно губи смисао и апсолутно губи ону правну снагу коју би требало да има и по ранијим законима о извршном поступку које је имала, тако да смо ми у радној групи сматрали да забележби решењу о извршењу треба вратити ону правну снагу које је имала и оно место у поступку спровођења извршења као прве извршне радње поступку извршења на непокретностима и тако да смо у овом чл. 144 дакле, навели да суд односно јавни извршитељ доставља решење о извршењу Органу који води јавну књигу ради уписа забележбе решења о извршењу и да уписом забележбе решења о извршењу извршни поверилац стиче право да своје потраживање намири из непокретности право на намирење и уколико друго лице стекле својину на непокретности и трећи став који је по мени најбитнији и најважнији дакле да извршни поверилац који пре уписа забележбе решења о извршењу није стекао заложно право стиче од тренутка забележбе решења о извршењу право да се намири пре свакога ко после тога стекне заложно право или право на намирење на непокретности. Мислим да смо на овај начин у потпуности јасно дефинисали дакле и место одредили забележби решење о извршењу, као прво извршној радњи у поступку спровођења извршења и кажем моје неко размишљање и мој неки став да заиста је то по мени добро и једна добра измена и једно добро појашњење у односу на постојећи Закон о извршењу и обезбеђењу. У том смислу бих вам указао само и на члан који се односи на намирење где смо то такође посебно дефинисали и означили а то је само да погледам, дакле у постојећем предлогу нацрта у чл. 188 који се односи на редослед намирења осталих потраживања, где смо у ст. 3 означили да заложни повериоци стичу право на намирење према времену стицања заложног права повериоци накнаде због

гашења личних службености и стварних терета према времену уписа личних службености и стварних терета у јавну књигу, а извршни повериоци према времену уписа забележбе њиховог решења о извршењу. Дакле, и ту смо јасно назначили и дефинисали који је то тренутак када се стиче првенство у намирењу. Надаље, од постојећих ових предлога измена законских чланова који се тичу извршења на непокретностима ту бих вам указао на једно појашњење које смо учинили у чл. 153 постојећег нацрта који се односи на процену вредности непокретности где смо између осталог у том ст.3 означили да између осталог се процена може вршити и на основу прибављених процена од стране правних и физичких лица одговарајуће струке, на тај начин смо да кажем уједначили процену са оном проценом која се односи на процену покретних ствари, тако да смо јасно дефинисали да се та процена може извршити и на основу прибављених тих стручних налаза и мишљења стручних лица која и сада према садашњем Закону о извршењу и обезбеђењу које има ту несрећну формулацију да вештачење у извршном поступку није дозвољено, па онда по правилу ту процену вршимо на основу прибављених тих мишљења, стручних лица, која су у суштини судски вештаци, одговарајуће струке, дали грађевинске или пољопривредне кад је у питању процена вредности непокретности тако да кажем да смо у том члану онда јасно назначили да се може прибавити и на основу односно утврдити вредност и на основу прибављених процена правних или физичких лица одговарајуће струке, надаље у чл. 160 постојећег нацрта покушали смо, односно надам се да смо и успели да то једно опет спорно неко питање и различито поступање када су у питању и судови и извршитељи уколико спроводе извршење, то питање правноснажности решења о извршења као услова за заказивање продаје. По садашњем Закону о извршењу и обезбеђењу као што знате законодавац није изричито предвидео ни у једној законској одредби кад је у питању одељак који се тиче извршења на непокретности као услов заказивања продаје доношења закључка о продаји правноснажност решења о извршењу па смо имали то опет кажем различито неко поступање, различито тумачење закона. С друге стране, у одељку који се тиче извршења на покретним стварима законодавац је то поставио као услов да ће се након правоснажности решења о извршењу као општег правила приступити продаји покретних ствари и дакле, један неједнак положај који се чини, неједнак положај странака и један положај, јел поступак који водимо продаја непокретности и продаја покретних ствари према садашњем Закону о извршењу и обезбеђењу тако да смо у чл. 160. јасно дакле дефинисали и назначили да се закључак о продаји непокретности доноси после правоснажности решења о извршењу. Дакле, неопходан услов је правоснажност решења о извршењу и онда се дакле може приступити следећој фази поступка, надаље утврђивању вредности, односно закључка доношења посебног закључка о продаји. Надам се да смо на тај начин да кажем јасно дефинисали ту спорну ситуацију и кроз ову законску одредбу дакле унели у текст у чл. 160. У члану 164. који се односи на јавно надметање са једним понудиоцем у ставу 2. смо једну измену дакле предвидели а то је она која се тиче исто неког да кажем различитог тумачења и постојећег закона шта се сматра, односно која је ситуација то када ми сматрамо да јавно надметање није успело, па смо у овом члану 164. у ставу 2. навели да ако јавном надметању присуствује само један понудилац који не стави понуду, суд, односно јавни извршитељ ће дакле утврдити да јавно надметање није успело. Неко од колега судија или колега извршитеља који спроводе сада извршења имали су различита тумачења и мишљења, неко је сматрао да таква продаја треба да се одложи, да не треба да се одржи, неки су сматрали да треба констатовати да јавно надметање није успело тако да кажем ми смо као радна група сматрали да то треба јасно назначити и предвидети у законској норми у овом члану па смо кажем то унели у члану 164. са једном даклем да кажем оградом у смислу онога што смо ставили у ставу 3. да дакле они кажемо ипак могу на предлог странака или заложног повериоца одложити јавно надметање уколико такав предлог буде изнет и да се такав предлог

подноси све до објављивања јавног надметања. Измена је такође предвиђена у односу на продајну цену. Дакле, као што знате према садашњем Закону о извршењу и обезбеђењу почетна цена на првом јавном надметању износи 60% од процењене вредности а на другом јавном надметању она не може бити нижа од 30% од процењене вредности. Ми смо у члану 166. постојећег нацрта предвидели да ће непокретност на првом надметању не може бити продата испод 70% од процењене вредности, а да на другом надметању не може бити продата испод 50% процењене вредности, односно да је то почетна цена. Зашто смо да кажем предвидели ову измену, па учили смо да у поступцима продаја која се држе и која су држане према садашњем Закону о извршењу и обезбеђењу дакле су могуће неке различите злоупотребе од стране учесника на јавном надметању или евентуално странака у поступку и да се дешавало јел, односно да се може десити да се заиста неке непокретности продају и по неким багателним ценама и испод процењених утврђених вредности и знатно испод процењених утврђених вредности, па и испод 30%, дакле и да заиста овај постојећи Закон даје могућност различитим злоупотребама у том правцу и сматрали смо да тај неки горњи лимит треба подићи и када је у питање одакле почетна та цена на првом надметању а такође и када је у питању дакле друго надметање и да дакле то треба да кажем ставити у тај неки ниво реалан а то је 70% на првом надметању, 50% на другом надметању јер као што знате и оно што је било изузетно спорно и према садашњем Закону о извршењу и обезбеђењу а тицало се постојећег члана 97. јел тог неуспелог другог надметања, па тог извршења повериоца да ли предлаже намирење досуђењем, односно намирење продају непосредном погодбом, па имамо и оно правно схватање грађанског одељења Врховног касационог суда везано за покретно спорно правно питање које је на неки начин дакле покушало да реши ту неку спорну ситуацији посебно када је у питању та цена, да ли она може ићи испод 30% и који је то доњи ниво, нека граница коју би могла да се прихвати као цена. Опет смо имали ту и нека опет различита поступања и судова и извршитеља тако да кажем ми смо сматрали да је ово нека реална цена, почетна цена када је у питању прво надметање и друго надметање. Надаље, што се тиче ових неких измена које смо предвидели, дакле у члану 172. постојећег нацрта Закона о извршењу и обезбеђењу који носи наслов – право избора извршног повериоца после неуспеха другог јавног надметања, овде смо једну измену предвидели. Дакле, према постојећем Закону, дакле поверилац има право да бира јел тако да ли ће предложити продају непосредном погодбом или намирење досуђењем, односно додељивањем ствари, а овде ћемо дакле уместо додељивања досуђења предвидели дакле да он може бирати између непосредне погодбе или евентуално преносом права својине на непокретности. Сматрали смо да је ово прецизнији један термин и да у том смислу поверилац има опцију између или непосредне погодбе или права да бира да се право својине пренесе на њега у односу на ту непокретност која је предмет продаје и такође да уколико он пропусти тај рок да се изјасни да се у тој ситуацији извршни поступак обуставља. И оно што надаље хоћу да вам скренем пажњу тиче се одређених измена. Мислим да барем радна група да је покушала да дефинише кроз ове законске одредбе питање непосредне погодбе. Чувено питање и које се протеже и у да кажем Законе о извршним поступцима ове раније које смо имали, који ни један Закон није јасно предвидео, дефинисао на који начин треба обавити непосредну погодбу као начин продаје, у којим ситуацијама и тако даље и који се пренео и у постојећи Закона о извршењу и обезбеђењу. Опет различита поступања, неуједначена судска права, различито поступање како судова, тако и извршитеља уколико спроводе извршење и кажем ми смо сада кроз ове одредбе које смо предвидели од члана 173. па до члана 177. или 178. дакле покушали смо да те неке различите ситуације које могу да се јаве у поступцима продаје да јасно дефинишемо на који начин треба поступити када је у питању непосредна погодба, дакле тада када је одређена као иницијална као начин продаје, или евентуално у ситуацији када су била два неуспела надметања, па када се

поверилац изјаснио да предлаже продају непосредном погодбом. Не бих вас посебно детаљисао око појединих чланова, ставова ових законских одредби већ бих вас упутио да уколико већ то нисте добро прочитате. Нормално, претпостављам да ће ту бити различитих коментара, предлога, сугестија. Можда ће неко сматрати да је то да кажем предетаљисано, можда пренормирано, али ето ми смо кажем, наша намера је била да ту неку ситуацију и тај начин продаје јасно дефинишемо кроз законске одредбе да би управо учинили неспорним како треба поступити у тој ситуацији независно да ли суд спроводи извршење или јавни извршитељ. Кажем колико смо успели у томе, ево јавна расправа ће показати што се тиче овог дела али ето кажем амбиција радне групе је била да ово једно заиста изузетно важно питање покуша да кроз ове законске измене унесе у ове чланове које сам вам посебно набројао. У члану 179. предложеног нацрта измена Закона, односно новог Закона о извршењу и обезбеђењу који се односи на полагање износа за намирење предвидели смо да се о преносу права својине доноси се посебан закључак о продаји, доноси се посебан закључак о преносу, а у закључку се поред осталог извршни поверилац обавезује да у одређеном року новчани износ потребан, положи новчани износ потребан да се намире остала лица која полажу право на намирење. Дакле, мисли се на она лица која имају првенство у намирењу и која долазе испред тог извршног повериоца и да уколико извршни поверилац положи износ у року који му је одређен, доноси се закључак о предаји непокретности а да уколико то пропусти да се у тој ситуацији извршни поступак обуставља. Извршни поверилац који је намирен преносом права својине на непокретности сматра да је намирен у износу од 50% од процењене вредности непокретности умањене за новчани износ који је положио за намирење осталих лица која полажу право на намирење и да евентуално уколико у тој ситуацији нешто преостане после тог умањења преостани више од његовог потраживања да се та разлика исплаћује извршном дужнику у року који се одреди од стране суда или јавног извршитеља, а да се у супротном закључак о предаји ставља ван снаге. Дакле, овде смо предвидели да се сматра да је извршни поверилац намирен у висини од 50% од процењене вредности непокретности. Као што знате према садашњем Закону о извршењу и обезбеђењу он се сматра намиреним у висини од 30% од процењене вредности. Налазили смо да ипак тај да кажем проценат намирења треба подићи на 1/2 везано за оно што је процењена вредност на непокретности, а у односу на његово потраживање. Надаље, у члану 181. дакле посебно смо нешто мало појаснили ситуацију када је у питању предаја непокретности и подношење закључка, односно подношење захтева за отклањање неправилности као правног средства и у случају усвајања, дакле позитивног одлучивања о том захтеву за отклањање неправилности тако да смо у ставу, овом задњем ставу 3. предвидели да уколико се против закључка о предаји непокретности поднесе захтев за отклањања неправилности при спровођењу извршења решење којим се захтев усваја има само дејство основа за накнаду штете. Дакле, то лице, да кажем у чију, односно које је поднело захтев за утврђење неправилности може се обратити надлежном суду одговарајућом тужбом за накнаду штете, па та права која су остварена на самој продаји, остају нетакнута и у том смислу може се тај посебан поступак за накнаду штете водити уколико се усвоје захтев за отклањање неправилности и утврди да је било одређених неправилности. У члану 190. који се односи на оспоравање потраживања, овде смо дакле неке да кажем предвидели неке измене у односу на постојећи текст Закона о извршењу и обезбеђењу па тако смо дакле у ставу 1. навели да лице које се намирује из продајне цене може дакле пред судом усмено или на записник оспорити постојање потраживање другог лица, његову висину и ред по коме се она намирује ако то чини повољнијим његове изгледе за намирење и да извршни дужник може да оспори потраживање оних лица чије се потраживање дакле не заснива на извршној исправи. Дакле, она лица која имају своје потраживање на основу извршне исправе, дакле он не може оспорити њима то потраживање, оно је јел утврђено на основу правоснажне и извршне судске одлуке. И

оспоровање је могуће да се учини до доношења закључка о намирењу, а уколико извршење спроводи јавни извршитељ у тој ситуацији се и копије оспоровања доставља јавном извршитељу. У члану 191. надаље дакле који се односи на упућивање на парницу после оспоровања потраживања предвидели у ставу 2. да ако прихвати оспоровање суд упућује дакле лице чије је потраживање оспорено да покрене одговарајући парнични поступак у року од 15 дана од прихватања оспоровања, а уколико не прихвати оспоровање у тој ситуацији суд упућује лице које оспорава потраживање да покрене парнични поступак у року од 15 дана од неприхватања оспоровања и у последњем ставу смо јасно дефинисали да та пресуда која се донесе у парничном поступку везано за оспорено потраживање делује према извршном дужнику и према свим повериоцима који су учествовали у поступку извршења, дакле продајом те одређене конкретне непокретности. У члану 197. који се односи на посебне одредбе о извршном поступку на непокретности које нису уписане у јавну књигу и доказивање својине извршног дужника на непокретности у ставу 2. смо унели једну измену, нешто што је да кажем било условно речено спорно са аспекта садашњег Закона о извршењу и обезбеђењу који је предвиђао да се уз предлог за извршење у том постојећем ставу 3. уколико се предлаже извршење на непокретности у ванкњижној својини извршног дужник да је извршни поверилац био дужан да између осталог достави и изјаву да упис није могућ, па се поставило питање ко треба да да ту изјаву. Да ли је то извршни поверилац или евентуално можда надлежна јавна књига која води регистар те непокретности и дакле ту смо имали неко различито тумачење Закона и различиту неку да кажем и судску праксу тако да смо ми у том ставу 2. постојећег предлога нацрта предвидели да извршни поверилац даје изјаву, односно прилаже изјаву да упис својине није могућ и ту изјаву дакле прилаже уз предлог за извршење. Оно што би могло сада да се можда постави као питање да ли та изјава треба да буде оверена пошто то у овом предлогу нацрта нисмо посебно дефинисали а кажем неко моје размишљање би било уколико овакав предлог нацрта дакле буде прошао на јавној расправи мислим да би требало ставити као услов дакле да та изјава буде оверена од стране надлежног органа и дакле се прилаже оверена изјава да упис није могућ уз предлог за извршење. И овде бих још вам скренуо пажњу на део нацрта Закона који се тиче извршења одлуке о деоби ствари, деоби сувласничке ствари у глави 6. и на члан 370. предложеног нацрта. Као што знате једна од извршних исправа, врста извршних исправа на основу којих се може поднети предлог за извршење продајом непокретности, су оне извршне исправе које су донете у ванпарничним поступцима ради физичке деобе, и у којој извршној исправу је утврђено да није могућа деоба одређене непокретности и да ће се та непокретност изложити цивилној јавној продаји а да ће сви сувласници намирити сразмерно својим сувласничким уделима из цене добијене продајом такве непокретности. Па смо између осталог у контексту важећег Закона о извршењу и обезбеђењу имали различито тумачење и различито поступање када је у питању ова врста извршне исправе и институт намирења досуђењем ствари. Дакле, у случају када је обављено друго надметање да ли се извршни поверилац у тој ситуацији могао користити када је у питању ова врста извршне исправе институтом намирења досуђењем ствари. Дакле, јасно је барем би требало, да буде јасно, дакле, да то не би могло, да би то био једини изузетак од тог правила зато што се овде ради о намирењу не новчаног потраживања. Дакле, у колико би смо донели одлуку, којом да кажем „намирујемо извршног повериоца,, у тој ситуацији би смо директно, дакле, кршили закон и права осталих сувласника на тој непокретности, с обзиром да и они по самој извршној исправу, јел, имају право и утврђено им је право да се намире из цене добијене продајом непокретности јел, сразмерно својим сувласничким уделима. Тако да смо у чл.370 , дакле, између осталог навели у ставу 2. да извршни дужник може да купи ствар, а у поступку продаје ствари не плаћа јемство, што је опет везано за онај законски члан који говори о томе ко не може бити купац. Дакле, то је једини изузетак од тог општег

правила, да и формално означени извршни дужник који је ималац права прече куповине може се појавити дакле, у поступку продаје као купац, по основу тог свог права законског и може му се доделити, јел, непокретност, односно може бити оглашен на јавној продаји за купца и он је ослобођен плаћања јемства, као ималац законског права прече куповине, као и извршни формално означени извршни поверилац, јел, који такође има то права. И у ставу 3. смо управо дефинисали ово што сам вам малопре дакле, изложио, да у поступку деобе продајом непокретности или покретне ствари не примењују се одредбе о намирењу новчаног потраживања преносом ствари у својину извршног повериоца из постојећег јел, нацрта члана 178,179 и 230 , дакле, постојећег нацрта Закона о извршењу обезбеђења. Надам се да је радна група на овај начин када је у питању извршење одлуке о деоби ствари, те неке спорне ситуације које су нам се јављале у судској пракси, дакле, барем покушала да реши и да дефинише, с обзиром да кажем, имали смо и по овом питању различита поступања, различите одлуке, различито тумачење закона, а што опет кажем није било добро и са аспекта уједначавања судске праксе. Овај дакле, да по истим питањима то различито поступање судова, или евентуално јавних извршитеља, уколико су спроводили извршење када су и питању извршне исправе, извршења одлука о деоби ствари. Ја вам се захваљујем.

Судија Привредног Апелационог суда, члан радне групе: Јасминка Стаменковић

С обзиром да сам судија у Привредном Апелационом суду ја сам и мислила да кажем нешто што је посебно аспект привредних судова, али претходно оћу да кажем с обзиром да испред нас Процесни закон, квалитет било ког процесног закона, квалитет појединих законских решења подразумева његову квалитетну прво примену, што значи тумачење, и пре свега контролу такве примене. Дакле, централно питање сваког процесног закона мора бити систем контроле законитости одлука и поступања, а то је заправо систем правних лекова и других правних средстава и овај нацрт представља покушај да се то уреди на бољи начин него по сада важећег закону. На важност уједначености судске праксе указују суд у Стразбуру, Уставни суд, сви представници судова, грађани и други субјекти то и сами осећају. Дакле, Уставом је прокламована једнакост свих у правном систему и кршење тога ,представља , дакле, повреду уставних права. неједнако поступање па можда и злонамерно може у својој основи да носи и елементе коруптивности . Циљ је заправо да се од тога ослободимо. Привредно Апелациони суд, како је рекла помоћница министра Нела Кукуровић није баш толико био пасиван у ове четири године од како је на снази Закон о извршењу и обезбеђењу. Његова је законска улога да утврђује ставове који су од значаја за јединствену примену закона пред привредним судовима. Он је то чинио на начин колико је било могуће, а то је кроз заузимање ставова у виду одговора на питања првостепених привредних судова и судије које долазе из тих судова. Шта смо ми за ове четири године уочили да процесни закон као што је парнични, који дакле, обезбеђује контролу кроз жалбу, сваке године има од 30 до 50 спорних питања. Када је питању закон о извршењу, почело се са 150 , 120, ове године имамо као свега 100 питања. Можемо ми, међутим да заузимамо све те ставове, ми суштински немамо, они јесу обавезујући, ми немамо довољне механизме да контролишемо њихову примену ни у самим судовима. Она се своди на годишњу једну или још једну ванредну контролу. То за странке није тако важно, мислим да ли ће неки суд бити опоменут или итд. за страну у самом поступку у коме је њено право повређено то није од великог значаја. Што се тиче рада, самих извршитеља, ми заиста имамо једини увид кроз предмете који дођу у парницу а започети су у комуналним предметима. Имамо нека своја опажања али то сад за овај скуп није важно. Али оно што јесте важно да се та контрола обезбеди и суштински она се обезбеђује уједначеност кроз жалбени поступак много боље него кроз заузимање ставова. Ви сами знате колико спорних питања имате у једном дан, међутим, нама је као жао, ми смо рок

за предају питања већ имали, ми сад већ припремамо одговоре, ми то одржавамо у септембру, објављујемо, усвајамо на седницама у новембру и ви садашња спорна питања треба да чувате за евентуално следећу годину.. То није добар механизам, у овим приликама је једини могући, евентуално вероватно да нам је у неку руку користан а у сваком случају ми смо као суд указивали да незахвално заузимати ставове а да заиста не поступате по предметима. И то сте и сами осетили. И зато мислим, да је централно питање сваког процесног закона па и овог систем правних лекова и да оно што смо нацртно предвидели представља напредак у односу на важећи. Хвала.

Судија Апелационог суда у Новом Саду Бојанић Керкез Јелица:

Отвора се дискусија, па молим учеснике да се пријаве, да се представе и да се укључе у дискусију о тексту нацрта овог закона и о темама које су изложили наши чланови радне групе, а такође и о свим другим питањима која сматрате да могу бити од значаја за успостављање ефикасног система извршења.

Судија Драгица Дачић Петковић из Привредног суда у Сремској Митровици:

морам да признам да нисам баш пажљиво прочитала нацрт, површно, желим само да поставим питање не знам да ли то решење има у вези ових трошкова, чувених трошкова парничког поступка и камате на њих, с обзиром да је то једно од врло спорних питања и одговор је различит када га тражимо од редовних и од посебних судова, више дистанце. Е сад што се тиче осталих одредби ја би могла сад једино у односу на ове одредбе које је колега излагао а у питању је извршење на непокретностима, мислим да има одређених непрецизности, рецимо код забележбе решења о извршењу у јавној књизи, стоји да се врши забележба решења, мислим да би смисао одредбе требао да буде, да је извршни поверилац забележбом решења стиче право на намирење пре свих осталих поверилаца који се касније упишу, значи да тиме стиче заложно право, можда би то тако требало да стоји, значи да се забележбом решења о извршењу на непокретности стиче заложно право на непокретности. Онда би се, чини ми се, било довољно јасно. Мени није јасно код овог члана 179 у ставу 3. ако извршни поверилац положи износ у року доноси се закључак о продаји непокретности а ако то пропусти извршни поступак се обуставља, то је код намирења преносом права својине на непокретности, поступак се обуставља, само обуставља. Цео поступак обуставља. То је питање, да ли то значи да суд више нема никакву обавезу да донесе било какву другу одлуку него само обуставља поступак извршења или спровођења извршења у целисти или само тај део који се односи на спровођење извршења. Да ли, значи ако је извршење дозвољено са више средстава извршења да ли то значи да се овде обуставља спровођење извршења само на непокретности или извршење у целисти ? Затим, код закључења уговора о продаји непокретности непосредном погодбом који треба да закључује суд, пошто сам ја судија, ја би хтела да знам да ли ћу ја да будем уговорна страна у том уговору или ћу ја да будем у улози какву има стечајни управник, па да будем само заступник нечији у том уговору, да ли ја само треба или треба као некада код овере уговора о доживотном издржавању да узмем на записник уговор о продаји и да констатујем да је он закључен. Мени је то битно, то ми је било битно и у претходном закону, јел нисам знала да ли ко какву улогу има у том.

... Што се тиче овог решења да када се извршење спроводи на непокретности на којој дође до промене власника. Мислим да ће то да буде проблем због тога што ранији власник који ће да буде означен као дужник, он, колико сам ја могла да закључим, није странка у поступку а има ту улогу зато што је означен као странка а са друге стране у овом ставу у трећем стоји да се све доставља новом власнику непокретности. А сад

поставља се и питање да ли је странка нови власник или стари власник, да ли овај став трећи значи да се достављање врши и старом и новом власнику паралелно. То је то што сам ја до сада могла да приметим. Мада, ако ми дозволите да кажем то што ћу рећи знатно би изменило концепцију закона. Ја сматрам да извршитељи односно да суд треба да буде у сваком случају онај орган који треба да одлучује да ли ће да дозволи извршење или не па чак и кад су у питању комуналне услуге односно да се предлози за извршење подносе суду, а да суд одлучује да ли ће да иде на парницу или ће да се настави спровођење извршења а да обавезно буде спровођење извршења од стране извршитеља. А то говорим из простог разлога што сам ја од почетка члан већа и председник већа који одлучује о приговорима на решења донета односно закључке о извршењу и има јако много проблема када се одлучује о тим приговорима, посебно због чињенице да се спровођење извршења наставља, значи, приговор не задржава спровођења извршења и врло често се дешава да извршитељ спроведе извршење а да веће донесе одлуку да се предмет упути на парницу. И онда имамо ситуацију да дужник подноси предлог за противизвршење а да је предмет на парници да парнични судија то не сматра противтужбом, па се не зна ко одлучује о том предлогу за противизвршење. Просто мислим да би било чистије, значи, да се сви предлози за извршење на основу веродостојне исправе подносе суду, суд донесе решење о извршењу, кад странка поднесе приговор, судија одлучује да ли ће да упути на парницу или да одбије тај приговор. Ако решење постане правноснажно може да иде код извршитеља и он спроводи извршење онако како је и законом предвиђено.

Члан радне групе судија Јасминка Стаменковић:

У конкретизацију појединачних одредби, решења, ја барем мислим да је у стању да пратим да ли се обустављају извршења покретности и другим средствима. Значи, то превазилази чини ми е идеју овог скупа. Добро је да се узме у записник шта сте рекли али мислим да би било исхитрено тек тако излагати одговоре. Нема одредбе о законској камати на трошкове по извршној исправи. Знаш код овог Закона, ово је 4 године, то слушамо. Очигледно је то постало круцијално питање овог Закона. Постојао је по закону из 2000. и 2004. при чему је та одредба суштински страшно каснила, каснила је више од 10 година. Дакле, она је резултат инфлације која се нама догодила 90-тих а наводно смо је отклањали 2000., па је делимично кроз различите механизме. Знате да је у почетку било да се трошкови пуномоћника по адвокатској тарифи досуђују према тарифи важећој на дан предузимања радње, па је резултат инфлације био да смо то променили, па смо итд.. Враћање ове норме нисмо очигледно предвидели сматрајући да ми, како бих рекла, не треба да рачунамо на било какве инфлације. Значи, оно што разликује трошкове по извршној исправи од других новчаних потраживања која иначе потичу сад из облигационих односа итд., да ту нема доцње. Дакле, ту постоји рок за добровољно извршење, наравно након правноснажности, и уколико он протекне безуспешно, а то је рок од 8 или 15 дана, поверилац је тај који може покренути предлог за извршење и тиме, тим кратким роковима треба да се спречава, да кажем, условно обезвређивање. Мислим, да треба да будемо сви задовољни да то обезвређивање новца неколико година није драстично, значи, ми знамо која нам је стопа инфлације, не треба ваљда да је призивамо. Друго питање се односи на, ако сам добро разумела, питање да ли је ранији власник странка у поступку. Па како није, значи, па на њега извршна исправа гласи. Извршна исправа је заложна изјава, уговор у хипотеци, он је уговорна страна по том уговору, он се обавезао. Дакле, он је извршни дужник, али за разлику од редовног извршења на непокретности где је нужно да је дужник у моменту одређивања извршења власник те ствари и уписан као власник, овде извршни дужник наравно више није уписан јер је отуђио ствар и уписано је треће лице. То је суштина тог изузетка, ако ја добро разумем, да нам је то била идеја. Што се тиче овог против извршења, то ми је јасно на шта указујете, тога је било и раније. Дакле, када су судови одлучивали о тим

комуналним предметима али и било којим другим по веродостојној исправи, дешавало се, то знају судије из Привредних судова када је било немогуће достављање итд., да се достављање ипак изврши преко огласне табле па се онда огласи правноснажност, крене у спровођење, дужник се јави, укида клаузула, ла, ла, и тако дођемо до захтева за против извршење. Шта је разлика, то је некад био инцидент, а сада може постати правило. Ја се слажем да то страшно компликује парницу. Компликује и када Врховни суд по ревизији укине и првостепену и другостепену пресуду а делимично је спроведено извршење, то знају судије који суде парницу, па добијамо противтужбу за стицање без основа, па тако даље, хиљаду питања, то мислим добро сте уочили, али мислим да је и неизбежно у неким ситуацијама. Мислим, лоше је да то буде у великом броју, али инцидентно, мислим да је увек постојало па ће и морати да постоји. Ето толико.

Само ако дозволите, ми смо предвидели да се решење о извршењу на основу веродостојне испрве не може извршити пре његове правноснажности у нацрту. Дакле, проблем о коме је реч да извршитељи почну да извршавају решење односно почињу да спроводе то извршење, то је ... само извршење да буде правноснажно, не би више требало да постоји у пракси и то је једно од питања које смо решили и покушаћемо да решимо. Јесте, пуно је проблема и одговорности извршитеља.

Судија Вишег суда у Новом Саду Наташа Дачић:

Ја сам судија Наташа Дачић из Вишег суда у Новом Саду и имам једно питање, примедбу или не знам како то да крстим, јер не тиче се буквално самог Закона о извршењу и обезбеђењу, већ се тиче организационог дела односно тиче се тога да ми у Вишем суду у Новом Саду имамо константан, значи од 2010. мањак судија, да смо до пре неколико дана, док нису предмети делегирани, имали преко 1000 само Гж предмета, а сматрам да могу да говорим и у име колега из Вишег суда у Београду, јер су они у сличној ако не још и у горој ситуацији. Па само морам да укажем да уколико, значи да уколико, ми сад будемо преузели ту надлежност за одлучивање по жалбама, да ћемо се са овим бројем судија, ако се драстично не увећа, свести на то да ћемо радити само хитне предмете, привремене мере итд., породичне и шта већ спада у хитне, као и предмете извршења, тако да не знам кад ће на ред доћи редовни предмети. Доћићемо у ситуацију да нећемо моћи радити ништа осим извршења.

Судија Основног суда у Зрењанину Тапавички Петар:

Ја сам судија Тапавички Петар из Основног суда у Зрењанину. Негде тамо средином 90-тих година сам био распоређен на извршној рефереди и тада сам био једини извршни судија са два извршитеља и једном дактилографкињом. Чини ми се да сам тада имао довољно простора за време радног времена да урадим рефереду која се тада исто у неком већем обиму појављивања. Тада је то рецимо РТВ био нарочито овај затрпавао суд са веродостојном исправом итд. . 2005. сам се поново вратио у суд и поново сам распоређен на извршну рефереду и тада нас је било троје извршно судија, сваки са по 2-3 дактилографкиње и негде 7-8 извршитеља сам затекао. И тада сам стизао за време радног времена, дешавало да морам да носим кући у случају да сам нека боловања имао или годишњи одмор, па се постизало некако. Ове године сам поново распоређен, значи имао сам један прекид, поново сам распоређен на извршну рефереду затичући још двоје колега, исто извршитеља, с тим да је велика промена била да смо сви добили по судијског помоћника, што у оном периоду 2005. није био случај. И сад затичем ситуацију, да овако кажем, у појачаном саставу са нарочитом помоћи судијских помоћника, да ја једноставно не могу да вам опишем каква је то ситуација тако што максимално један дан одмора могу да искористим, јер и кад се вратим после тог дана одмора, просто падам у депресију. (смех и велики аплауз) Поставља се питање

шта је то сад довело до таквог проблема. Мислим да деле и ови аплаузи и то, значи да колеге деле мишљење. Па сам ја хтео да изложим три уопштене ствари. Ако интенцију увођења нотара и извршитеља била та да се растерети правосуђе, и мислим да је то неспорна интенција државе односно министарства надлежног, па је држава кренула са кашикицом дајући комуналне услуге да морају бити искључива надлежност извршитеља. Сад се то проширује на она извршења где су потраживања државе односно одлуке, значи судова, првенствено мисли се на судове у вези кривичних поступака, прекршајне, да ће то спадати искључиво у надлежност извршитеља, сада јавних извршитеља. Не знам зашто држава нема снаге, ако је та интенција неспорна у растерећењу судова, да су судови баве правим стварима, предлагем да све веродостојне исправе буду искључиво у надлежности извршитеља. Не слажем са колегиницом која каже да би требало све да се предаје суду, јер мислим да ће то пасти у амбис, онда ће на стотине хиљада предлога поново завршити у суду и то ће опет се вратити на почетак. Значи мој је предлог да се све веродостојне исправе дају извршитељима, интенција да се пребаци извршења на њих, мислим да их има све више, стручно би требало да буде неспорно а савесност и одговорност су нека друга прича, и да треба да се извршењем баве извршитељи значи на основу веродостојних исправа. Моментално се тачно осликавају тенденције у држави, а то су извршења која предлажу банке и тачно се види где је држава и народ у држави у какав ћорсокак је запео, и сада просто банке растурају судове а ту краја приче нема ја сам један дан се усудио да зовем једну реномирану канцеларију у Новом Саду, где сам их рекао да их доживљавам као непријатеље и просто више не знам шта предлажу. Имам одговор да је њима само циљ да се поступак не обустави и немам сад намеру да гњавим да гњавим овај скуп са тим детаљима шта се то ради, значи они предлажу исто на основу веродостојних исправа меница, кредита итд. значи да ни то не треба да иде на суд. Суд би требао да се бави првенствено судским одлукама и евентуално одлукама у управном поступку, значи да то извршава, под два. Враћају се на оно шта је то што је оптеретило сад кажем мој рад, предпостављам да деле колеге мишљење, мислим да је изјава о имовина назваћу зло које је ушло у извршни поступак. Одвело је практично од једног поступка је направило два поступка, а тај други је у једну слепу улицу ушао да се не зна како се изаћи из те слепе улице. Повериоци крећу и једни и други, и онда кад не знају шта ће или кад припретимо са неким обуставама онда посежу за изјаву о имовини и ту креће прича да ја кажем да су дужници или сопственим искуством поучени из ранијих поступака где су били дужници сами научени шта им ваља чинити или су добро информисани, углавном нико не бенда за суд три посто. Не хаје. Дао сам неки, прихватам опаску. Надам се да овај први не звучи безобразно, можда и звучи. У сваком случају значи јако је мали проценат, усуђујем се да кажем можда 0,5 дужника који су дали изјаву и када су се усудили да дају изјаву онда су се осино устремили повериоци на њих, те није добра, те фали ово, те фали оно, овако, онако. Ако су и дали изјаву углавном су оне негативног карактера, односно садржаја. У склопу новог нацрта указује на члан 25 – дужност давана података, државни органи, имаоци јавних овлашћења и тако даље су дужни да на захтев суда или јавног извршитеља бесплатно доставе следеће податке. Прешао би на неки тамо наредни став, државни органи, имаоци јавних овлашћења, и друга правна лица и предузетници, дужни су да извршном повериоцу који покаже извршну исправу која је подобра за подношења предлога за извршење на његов захтев доставе све податке, да не читам даље, мислим да је ово круцијалан члан. Ако овај члану буде заживео у пракси, значи да ако не буде више страхова банака и свих осталих Родољуб Шабих са његовим ставовима, ако буду заиста давали те податке безрезервно, онда се поставља питање чему тражење изјаве о имовини, када ће повериоци доћи на један егзактнији и конкретнији начин до правих информација о имовини дужника и што би онда увлачили са дужника, односно, поступак у тај опет ћорсокак, ако ће повериоци доћи до правих података.

Извршном повериоцу који покаже извршну исправу, значи неку пресуду са печатом правноснажности, обраћа се катастру и каже, хоћу да знам, али сада постоје, мислим на банке, мислим на регистар, хартије од вредности, мислим на полицијску управу за регистровање моторних возила, значи мислим да су не треба да се бави тиме. Оно што је сада направљено, да се од суда направило детективска агенција за тражење имовине дужника, трагач за имовином дужника, трагач за дужницима, све преко суда, ја овде имам један закључак који користим у пракси у смислу члана 9 Закона о уређењу судова, значи по овом постојећем ЗИГ-у, у смислу члана 9 Закона о уређењу судова и тако даље, да се овлашћују извршни повериоци да сам може потражити потребне податке у вези поседовања могуће имовине извршног дужника код надлежне полицијске управе, фонд ПИО, пореске управе, РС банака, центра хартије и свих осталих могућих, те се сви ти органи обавезују да без посредовања суда пруже извршном повериоцу наведене податке. Уколико ..... доставља суду па повећава након неизвестности у исходу потраге и тако даље. Сада неће да доставе неке банке повериоцима, него достављају судовима. Неке пореске управе неће да доставе повериоцима него достављају судовима, неке пореске управе локалне управе неће да доставе повериоцима него доставе, односно неће никоме да доставе па онда се скреће поново на суд да суд трага и тако даље. Предмети један предмет шета у недељу дана по два три пута до судије. Значи мени се овог момента мислим негде око 120 150 предмета и то је таква шетажа да је то страшно. Значи враћам се на оно ако буде заживело у пракси да повериоци могу тражити податке у буду их добијали, онда опет у вези изјаве имовине, мислим да она постаје сувишна, имајући у виду да не верујем да ће се нешто у психологији дужника померити у смислу да ће почети да дају изјаве, а то доводим у контекст једне круцијалне одредбе а то је да ће суд који је изрекао новчану казну иначе да се задржим око новчане казне, да повериоци предлажу да суд изриче новчане казне до год дужник не да изјаву о имовину. Па ја донесем решењем да ће суд приступити наплати уколико сазна за имовином и онда сам почео да вршим једну сархатичну преписку са адвокатима повериоца где им кажем да оставе податке повериоцу о имовини дужника из којих ће суд наплатити новчану казну. Па испада да је сада суду у приоритету да наплати новчану казну а не поверилац који је покренуо извршење. Нисам до краја исказао, па ћу прећи на трећу круцијалну ствар, рекао сам колико имам искуства то је неких 20 година извршења, извршења на покретним стварима, мислим да је јако мали проценат оно што сам ја кроз праксу доживео усуђујем се да кажем да је то 0, нешто процената и то само тамо где су повериоци који су у неком нарочитом лошем односу са дужницима решили да узму ствари од дужника и на тај начин је перфетуирало до краја извршење у покретним стварима, у свим осталим случајевима, могу да назовем то млађењем празне сламе. Иначе и овај Закон о извршењу сам ја неки пут, не знам, неком приликом сам рекао Закон о виртуалном извршењу, то сам тако назвао, значи да се вратим на покретне ствари, ово је служило само као неки психолошки притисак на дужнике, судови су ту, раније смо имали милион тих продаја, сада се то ограничило на две, па јесте ту нешто скратило, али долазимо до те фазе када и тражи поверилац да му се досуде те ствари, односно доделе и онда када треба да се определи, да ли тражи преузимање, тражи и када дођемо до тог чина, нема га на лицу места, или је дошао само да види шта се дешава, па односно супротно одредбама ЗИГ-а одлучују те .... Па су били приговори, наравно није разлог за обустављање, и тако даље. Сматрам, не знам да ли је држава у могућности, овај да обезбеди јавна складишта, има рецимо, пример суд у Сечњу, судске јединице која је била тамо то је простор који би се могао искористити, користимо, овај оно што је моја колегиница Јасмина Станковић писала овде присутном колеги Милошевићу, тај њен навод, али док то не заживи, ако се буде кренуло у том правцу, сматрам да треба увести обавезу повериоца који је предложио извршење над покретним стварима да приликом прве

радње пописа је дужан да преузме ствари и да обавести суд где су те ствари односно где жели да се врши продаја ствари, ако хоће на пијаце, међу тамо цвеће или не знам ни ја фрижидер да продаје, нема проблема, доћи ће извршитељ тамо да продаје ствари на пијаци, е, само ће се на тај начин, одма, да кажем раскринкати намера повериоца шта у ствари хоће, да ли хоће заиста покретним стварима у све могуће ризике што ће то носити, то ће отворити проблем реакције дужника који су опет да кажем у једном миљеу комодитета не страхујући да им се може нешто лоше десити поучен сопственим искуствима или чути шта се другима десило, па нехају пуно, значи то може изазвати очекивани отпор дужника то може онда појачати тражње, сенци полиције, овако онако, али мислим да је круцијално, само на такав начин ствар померити с места у старту. Иначе ако се то не уради опет ћемо доћи да оно чему служи чему сам рекао да служи као једно застрашивање и тако даље, то су три круцијалне ствари, ето које, значи, мој је предлог, мислим да делим мишљење да треба укинути изјаву о имовини у вези покретних ствари, чули сте и да се вратим, значи, да све, све иде, јер мислим да ако се сада не усуди држава и министарство да крене овај да ће то у неком наредном периоду ипак заживети за пар године, или не знам пет, да ће доћи, доћи да све веродостојне исправе, извршења о .... Ипак завршити код извршитеља. Само да се вратим на сад излагање колеге Зорана Родића који је елаборирао у вези члана 17 па последњи став, ако различити повериоци воде поступак намирења применом Законом којим се уради хипотека и применом овог Закона предност има намирење примена овог Закона, не знам из тога који поступак је први почео. Питање је да ли повериоцу који су покренули хипотекарну продају у складу са тим правилима који сада више не могу овај водити ту хипотекарну продају јер је неки други поверилац покренуо извршни поступак каква је њихова судбина да ли они ступају у извршни поступак, да ли они ступају извршни поступак, очекују да ће они ступити у извршни поступак, али мислим да то треба рећи. Ако ступају у извршни поступак какав се ранг намирења, у редоследу намирења формира ако су они први покренули ван судски поступак па сада ступају да ли је то што су они први покренули одређује да ће они бити по реду намирења и први или не знам који у односу на повериоце који су покренули судски поступак намирења, мислим да то треба да се дода и да се даље разради. Себи сам записао овде проширити разлоге за обуставу, да сада не цитирам, ти разлози који су таксативно набројани раније се показало да практично у пракси не може да се примени ни један од тих разлога. Али смо ми измишљали море других разлога који су нас спречавали из ....извршење, што нормално није пролазило, није пролазило, приговори су улагани, па испоставили се да не може да се поступак никако обустави и отуда имамо сада предмете који су стари 10 година, Врховни Касациони суд је реаговао, наложио председницима судова, председници наложили нама да о тим предметима извештавамо а бојим се да може да траје још 10 година, једноставно ту нема начина. Хоћу да кажем да ли треба таксативно проширити са још неким разлозима, или дати уопштено да судији могу обуставити извршење из других разлога из којих процене да су такве природе да не може извршење да се спроведе. То би дало једну ширину надам се да не би било неких злоупотреба од стране судија и тако даље. Или једноставно генерално ту примерични, значи да ово буду примерична, као примера, а да може суд да и у осталим ситуацијама за које нађе сходно да намирење заложних поверилаца члан 147 сада не знам да ли сам записао ранијег ЗИГ-а или новог новог нацрта и када нису пријавили своја потраживања. Ми доставимо закључак о продаји таквим заложним повериоцима и већина њих реагује. Међутим, ајде то је више теоретски, али бојим се да може да заглави у пракси и такав случај да једноставно не реагују, дошло се до продаје, купац је уплатио, цену, сада треба да намирујемо и постоји такав заложни поверилац који је по реду намирења испред изложног повериоца или испред неких других заложних повериоца који су се изјаснили тражили, па се поставља питање, како их намиривати када ћуте, ћуте. Да ли ћемо једном последњем кораку суд поново послати да се изјасне, по овој норми не

треба суд да их зове него ће их намиривати. Шта то значи да ли то оним износом који је тамо уписан у јавну књигу, да ли ће тај износ бити полаган у депозит суда, и практично су измислили неки начин ови који су све то покренули и где је поступак трајао неколико година, и дошли до свршеног чина и сада имамо једног повериоца вероватно који ћути. Сматрам да треба мењати ову норму и да они су дужни да се изјасне значи да прецизирају своја потраживања да ли да доспело да ли није који су то износи камате и тако даље, и да се јасно изјасне да траже намирење. Члан 204 постојећег Закона, свако лице које има право да се намири из продајне цене предмета извршења ако по реду првенства долази испред извршног повериоца који је предложио извршење може предложити да се извршење обустави ако утврђена вредност предмета извршења не покрива износ његовог потраживања. Члан 156. нацрта, свакако има ту се понавља, па каже ако процењена вредност не покрива потраживање извршног повериоца, шта сад то значи, значи да је примарно и приоритет потраживања извршног повериоца, мислим да ли је овде грешка или не примећујем нешто шта је имао у виду законодавац у нацрту мислим да треба да остане норма из члана 204 да је она правилнија. Онда је ту случај што сад ја имам у праксу, значи да вредност предмета извршења, јесте, јесте, овај, рецимо нижа од вредности потраживања, не, у мом случају је та вредност већа, значи утврђена вредност предмета извршења је већа од вредности тог лица у питању је заложни поверилац који долази први пред намирења, али смо дошли до друге продаје када је 30 процената, где тих 30 процената када се саберу, даје мање, мање од његовог потраживања, па сада да ли то разграничити и јасно дефинисати шта у те две ситуације, сада ће то бити 50 процената неће бити 30. Е сад овако, у пракси велики проблем настане када смо дужни закључке продаје да достављамо сувласницима непокретности. Има их неки пут по десет, петнаест, један је у Сарајеву, други у Мостару, трећи у Аустаралији, овако, онако, четврти врати се доставница „умро“. Они имају права прече куповине и шта сада то значи? Неко каже поставиће им се привремени заступник, адвокат и тако да је решена прича. Мислим да то баш није тако. Не смем да крећем у елаборацију да не бих одвукао време. Значи, то дефинишем као озбиљни проблем, шта ту? Да ли ту кроз норму, покушати ту мало разјаснити ствари, ако остане овако опет смо ми ту бачени у ватру па ћемо се сналазити како знамо и умемо. Ја сам и раније приликом неких семинара елаборирао на тему да и су дужни да се позивају на рочишта, односно на јавне продаје дужници који ји знају да иде поступак тиме што им је уручено решење о извршењу, тиме што су им уручиване и неке касније одлуке суда не знам процене итд. а честа пракса је случај да приликом заказаних јавних продаја (мени се десило прошле недеље), није уредна достава за дужника, достављач који има 30 година искуства написао: „Оставио сам обавештење сестри дужника, јер се дужник налази на викендици“, „Обавестио сам сестру дужника“. Дошла су три купца потенцијална која су платили јемство по 200.000,00 дин., у питању је неко пољопривредно земљиште, итд. Нисам одржао продају, одложио сам, јер се просто не усуђујем. Заузимани су ставови на тим ранијим семинарима да мора бити дужник уредно позван. Сматра да дужник у свако доба да уколико хоће да плати дуг и ако се хоће да се интересује, зна да је дужан, зна да иде поступак и мислим да не треба оптеретити те продаје, поготово што се штети тим лицима који уплаћују та јемства, плаћају и поштарине, ствара се администрација, враћај паре итд. Значи, евентуално, дати јасно да ће се продаја одржати и уколико није присутан дужник и поред тога што није уредно позван. Ово је радикалан један мој предлог, али управо јер они на све начине покушавају... Ја сам себи овде написао како написати законе и донети закон који ће давати могућност да се извршење оконча у неком разумном року. У мојим полемикама са извршним повериоцима, дајем им и кажем учините делотворан предлог, немојте чинити илузорне предлоге. И онда ту настане неки сарказам. Значи, мислим да постојећи закон ствара једну илузију о спровођењу извршења, а да је потпуно неделотворан, односно част изузецима у случају када је то у питању непокретност, зарада итд. Има члан 77 Закона важећег - по

намирењу извршеног повериоца доноси се одлука о закључењу извршног поступка, она је јасна по намирењу. Ја сам почео да експериментишем тако што су отишла нека решења, односно закључци о остави са зарада, односно са пензија, у питању су нека потраживања од 700.000,00 па до 1.000.000,00 и то се спроводи. И мени је предмет дошао у руке после једно две године, видим ћути поверилац, Пословник судски каже да се предмет сматра (нисам га понео) решеним када се донесе решење о остави, односно решење о закључењу поступка. Ја донесем закључење решење за извршење поступка и кажем да се сматра намиреним јер тече а поверилац није неком разумном року предложио друго средство, односно допуну итд. и стижу приговори и кажу „Па нисам намирен, па тек ми је 20% скинуто овако, онако“, и не може, онда сам ставио сам ван снаге. Значи, имамо ситуацију да након што је само једно средство извршења то је са пензије или зараде, отишло код дужниковог дужника који спроводи то. Поставља се питање каква је судбина тог предмета, да ли он остаје у стен бају 5, 6 година. Стоји тамо да плеснави у писарници, или шта да се рад. Мислим да треба мењати ову норму, па по спроведеном извршењу да се доноси одлука о закључењу извршног поступка. Ми смо се сналазили у оваквим ситуацијама, па разводимо предмети као решене, а да нисмо, значи супротно пословнику да будем искрен разводимо их као решене, а то је супротно Пословнику и надам се да нисам превише узео времена да сам и нешто корисно рекао па ћу дозволити, неко други ко хоће, ја ако се сетим још ћу нешто рећи и тако.

Судија Јелица Бојанић-Керкез:

После овако опсежне дискусије мог колеге Пере, који је отворио и дилеме у садашњој пракси и примени овог Закона, перспективе проблема са даљом применом закона, а и актуелна питања људских ресурса у судовима и капацитета за имплементацију новог Закона о извршењу и обезбеђењу. Ја бих само мало да некако систематизујемо наша излагања и сада у своје лично име као судија узела реч и сама себи дала. Ако дозвољавате? Мислим, један је проблем имплементације овог Закона о извршењу и обезбеђењу, и то је неко питање којим ћемо се свакако у даљем бавити, надовезује се на ово питање што је Наташа поменула, броја судија потребних у вишим судовима, који ће свакако имати жалбену надлежност, у којој мери је овај нацрт закона је предвидео и на крају целе ове јавне расправе ће се то просто и искристалисати. Свакако да и основни судови имају потребу и за судијским помоћницима и за одговарајућим бројем судија. Можда је генератор свих ових проблема са којима се суочавамо управо била и извршна материја. И управо је ово нека година у којој ће пуна пажња и акценат томе да се да, јер као што сви знате, већина вас и ради у тој материји, постоји Програм решавања старих извршних предмета који је донет од стране председника Врховног касационог суда. Програм је дао сасвим конкретизоване задатке и циљеве, на основу тога донети су програми у основним судовима, задаци и контроле од стране виших судова, на томе ће и апелациони суд као неки кровни који прати све то, инсистирати. Овде је управо у току активност за успостављање система прављења једне табеларне евиденције о свему томе, тако да се ми нећемо одстранити из целе те активности, него између Врховног касационог суда и подручних наших судова ставити са пуном функцијом и то не само у статистичком погледу и овим резултатима који се у тој области очекују у овој години, него и у погледу уједначавања судске праксе, јер на нивоу четири апелациона суда у сарадњи са Врховним касационим судом, су већ бројна питања из извршне материје обрађена. Управо су вам јуче, чини ми се прослеђени наши записници и ставови које смо заузели у тој области. То је нешто што се одвија као текућа активност и одвијаће се и даље на начин по закљученом споразуму ради усаглашавања судске праксе, као једног институционализованог механизма који је успостављен, а и овог програмског механизма за праћење, не би ли се број старих извршних предмета у судовима коначно свео на мању меру и разумније трајање поступка. Генератор свих ових проблема можда

иде отуда што је број судија по судовима и судских извршитеља који су, што би рекли као суд у суду (извршно одељење је увек суд у суду) одређиван према броју предмета на дан 01.01.2010. године, па тек донекле у појединим судовима мењан, али да кажемо у принципу није генерално претресен тај број. Сетимо се и подсетимо тога да је тада већ постојао проблем са развођењем предмета као коначно решен, па био неодговарајући односно нетачан број предмета исказиван, а то се рефлектовало и као већи број предмета исказан као коначно решен него што је био, па се рефлектовало и на број судија и нарочито тамо где се таква негативна појава дешавала, десило се тако десетковање броја судија. Цену тога ти судови и колеге судије плаћају и данас. Оно што је уочено, јесте и да је после 2010. године, па и све завршно са годишњим извештајем о раду 2014. годину, проблем није до краја отклоњен, а није ни отклоњен и због миграције која је да кажемо изазвала нове проблеме, па је због тога и била акција и тражење од стране апелационог суда и од стране Врховног касационог суда да се тачно стање утврди и искаже одн наложено да се ручно пребројавањем предмета коначно фактичко стање усагласи са уписничарским стањем. То је оно што су наша стварност и наша актуелност. И са тим ћемо се ми носити и то ће ове године бити урађено и то ће бити сравњено, јер сви знате да Национална стратегија реформе правосуђа предвиђа и уређује, Акциони план за спровођење стратегије налаже активности, такође и колико је важан, као и Акциони план за предпреговарачко поглавље бр. 23. Према томе, истрајаће се на томе да извршна материја и број извршних предмета у судовима не нарушава толико слику о постигнућима српског правосуђа, тај број који и не одговара стварном стању, тај број предмета који по дужини трајања поступка страшно квари слику о нама. Управо због тога се и чине овакви напори. Слободна сам рећи да највећу смелост треба да имаш када у најосетљивију врсту материје задиреш. Ово је можда и најзахтевнији да кажем задатак министарства или задатак очекивања, да се Закон о извршењу и обезбеђењу и цела ова област стави на здравије и боље ноге. Морамо признати да тај покушај, да то настојање, овим се итекако постиже. А наш циљ дискусије треба да допринесе и да је усмерена на то, на садржину овог текста који је сада пред нама. Конкретно, примећујем одредбе члана 15 Закона, члана 75 ст. 3 и члана 77 ст. 3, мада ја стварно нисам компетентна јер година сам изопштена из ове материја, тако да више нисам компетентна да о њој причам али организационо сам у тренду, што би рекли, па онда закључујем овако: предмети се узимају у рад према редоследу пријама осим ако природа потраживања или посебне прилике не налажу одступање, чему мора да претходни писмена сагласност председника суда. Претпостављам да се не мисли можда на писмену сагласност која треба да и физички постоји у предмету, него да та просто писмена сагласност тј задатак приоритетног решавања може да буде у неком општом акту као упутство о расподели предмета или одступања од расподеле када су у питању дефинисане категорије предмета. Наредни став о приоритетном решавању тамо где је већ повређено право на суђење у разумном року, па захтева намирење новчаног потраживања, обештећења, је јасно, али можда би таква странка којој је повређено право на суђење у разумном року у самом извршном поступку, такође требала да има (која води против неког извршног дужника, такав извршни поверилац) да кажемо неки приоритет у току у брзини решавања таквог предмета и поступања суда у њему. Што ово говорим односи се на чл. 75 ст. 3. Свиђа ми се јако када је закон писан тако што се лепо ставе наслови чланова и тема о којој говори, мислим да је то законодавно правно савршенство. Везано за одлучивање другостепеног суда о жалби извршног дужника, овај став 3 прописује - дужан је, (значи другостепени суд) да решење о жалби донесе у року од 15 дана од дана када је примио жалбу, одговор на жалбу и списе предмета. При том другостепеном суду списе предмета достављају првостепени судови или директно извршитељи. Све је то у реду - 15 дана за извршно је у реду, али и да одлуку отпрати наредног радног дана од доношења, то видим као проблем, мало је преамбициозно и изван реалног очекивања - баш наредног

дана, јер просто и другостепени суд сада суди и први степен и другостепени суд се носи и са другим предметима нарочите хитности и предметима у којима су прописани рокови за доношење одлуке другостепеног суда, и онда мислим да је ово заиста тешко постиживо. О овој теми што смо поменули, колико ће ова жалбена надлежност виших судова изискивати средства за повећање броја судија, па и сама примена овог закона свакако ће оптеретити буџет. Поготово ово по чл. 77 који говори о парничном поступку за утврђивање недозвољености извршења, овај последњи став кад каже - независно од означене вредности предмета спора примењују се одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак, а ревизија није дозвољена, што значи да би и те парнице биле онда у надлежности вишег суда без обзира што се могуће ради о изузетно великим вредностима, да ако би тако надлежност опстала онда би се и она одразила на број судија у вишим судовима и онда је то још један проблем. Понешто из старих својих искустава, давних година када сам се у другом степену бавила тиме, а у првом никада нисам, што мислим да онда остајеш увек фелеричан као другостепенац у области у којој ниси радио први степен, некако се мени као најважније чини - жалба на решење о извршењу, жалба а овде је сад закључак предвиђен, којим се утврђује процена вредности ствари, ту може бити манипулације, то су осетљиве ствари, коначан исход од њих зависи, онда о додељивању и предају непокретности купцу. Мислим да су то увек били неки да кажем драматични моменти у развоју извршног поступка, а који поприлично детерминишу његов крајњи исход. Некако кад би ме онако из сна пренели и казали да ли треба инстанциона надлежност вишег суда, јел треба жалбу вратити, рекла бих: „да треба“, а у којој мери рекла бих, без дубљег промишљања, ово што сам рекла. Можда грешим, али ето неко ко је мало дугим, преко 30- годишњим судијским искуством, овако размишља. Иначе, пуно решења има, њих не помињем, која ми се допадају, ја отварам само оно што видим као потенцијални проблем.

Председник радне групе Зоран Балиновац:

Кључна ствар, рекли сте да сте били судија деведесетих година и да није било проблема. Тада рецимо систем правних лекова био знатно, знатно екстензивнији него сада. После 2000. године сте се вратили, тада је био Стојковићев закон, који је још познавао неке приговоре и жалбе, а сада у овом закону који је хваљен као чудо ефикасности где жалба не постоји једноставно као установа, где није јасно ни када може приговор да се изјави, има највише проблема. Говорим о ономе што сте ви рекли. Значи да уопште није тако лако утврдити шта се заправо код нас дешава, да ли су криви закони, судије или једни и други, трећи, пети или десети, или је крива општа културна клима која се дешава код нас. Ја сам гледао одредбе о достављању у законима других екс- југославенских држава, оне су потпуно исте као што су биле деведесетих године када су се отцепили и нико нема проблема са достављањем, код нас тај проблем постоји. Дакле, ми смо ту какви смо, такви смо, покушаћемо шта можемо. Када је реч о жалби у сваком случају да њу треба редуковати у односу на постојећи број. Оно што упада у очи и што је нацрт овог закона јесте управо оно о чему је госпођа Керкез говорила. Наиме, ми немамо ни једну жалбу у извршењу на непокретности, а немамо ни једну жалбу, свуда су закључци, свуда се доносе закључци, дакле нема правног лека никаквога. Чујете да се поставља питање да ли су судови уопште кадри да решавају о жалбама или приговорима, тако затрпани, једноставно све што треба да послужи заштити извршног дужника или заштити начело правне сигурности и правне државе. Морам да вам кажем данас се дочекује у једном солидно значајним круговима као покушај да се омета инвестициони трен, као покушај да се смањи ефикасност и тако даље. Дакле, ми ћемо, када је реч о жалбама већ постоји једна идеја да се број жалби којих има сијасет према овом закону, према нацрту закона који је пред вама да смањимо, да неке од њих преименујемо у приговоре, да покушамо да нађемо критеријум за то, па би жалбе биле предвиђене за оне случајеве које су најбитније за уједначавање судске

праксе. Просто да не бисмо претрпали више судове јер бисмо онда имали други ефекат, да би из најбоље намере испао најгори резултат. Рецимо да допустимо жалбу против решења о извршењу, жалбу против решења о обустављању поступка, жалбу против привремене мере, жалбу против решења о обустављању привремене мере и видећемо да ли приговор против, макар против процене вредности непокретности јер све индиције говоре да је ту највећи проблем, да се ту највише лаже, краде, ваља и раде све оне ствари. Са друге стране, данас имате и проблем да жалбу као и приговор представите оним што они у свом социолошком неком смислу и јесу. Нису то само контролни механизми, то су и антикоруптивни механизми. Сигурно је да је могућност корупције мања ако знате да вам стоји мач жалбе или мач приговора изнад главе и сигурно је да ћете више водити о понашању. Међутим, кажем вам ситуација у Србији је таква да имамо на снази један закон који ја не знам кога штити, штити безвлашће и хаос, у коме свако користи оно што може да извући из тог закона, говорим о закону о извршењу и обезбеђењу из 2011. године. Није јасно шта је чије надлежност и онда наравно они млађи и бржи узимају, они старији се повлаче и имамо једну праксу која је потпуно различита и код различитих јавних извршитеља и код различитих судова. Зато бисмо морали да се постарамо да прво напишемо један закон који ће бити јасан да што мање створи недоумицу у пракси. Колико год закон био јасан увек ће у пракси да изађе нешто што није било у виду и нешто што једноставно није могло да пропише, па макар имао 14 000 параграфа као што има један немачки закон. Дакле, то је прва ствар, а друга ствар да оставимо жалбу за оне случајева када је уједначавање праксе оно што можемо макар у извршном поступку, а то је макар на нивоу Привредног Апелационог или на нивоу Вишег суда најважнија, а то су ових четири или пет случајева која сам рекао, а у осталим случајевима када је битно да предвидимо приговор о коме би решавало веће првостепеног суда ако је решење донео суд или веће првостепеног суда ако је решење донео јавни извршитељ и коначно постоји још једна смела идеја која се разматра која је спорна и добра са више тачки гледишта, а то је да јавни извршитељи буду изузев неке ситуације, искључиво надлежним да спроводе извршења. Дакле, решење о извршењу би остало у надлежности судова, доношење њихових решења и то би отприлике био последњи контакт суда са предметом. Остало би радили јавни извршитељи и то у свим случајевима изузев у оним случајевима о којима су и сада су судови искључиво надлежни за спровођење извршења, то су спорови о поверавању о деци, о враћању запослених на рад, мада ми је за децу јасно, за запослене није зашто је то надлежност судова. Ако би се то дало јавним извршитељима онда бисте морали наравно да омогућити судску контролу њиховог понашања, они су везани за подручје суда који је донео решење о извршењу и ви не бисте имали неки проблем код одређивању суда који би био надлежан да одлучује о приговорима на извршитељска решења или неке друге акте извршитеља, то би био онај суд који је донео решење о извршењу и који је њима близу. Значи добили смо место, нешто на брзини, са једне стране, а са друге стране да ли бисмо повериоцу или дужнику или било коме на овом свету могућност заштите против акта јавног извршитеља јер пазите, не разумем зашто би се било коме веровало на реч, најбољи механизам јесте приговор или жалба или то је једини лек који правна држава може да реши питање тог песимизма, да не мора свако радити свој посао добро, нити га ради. Ово сада међутим поставља неколико питања, први и основни да ли су извршитељи кадри да то раде. Ја верујем да судовима верујући да јесу, ми смо о томе разговарали, дакле да они искључиво извршавају судске одлуке и то би доста растеретило суд, направили бисте неку економију, имали бисте мање предмета у извршној сфери и тиме бисте могли да преузмете да оправдате не баш толико велико повећање жалбе на ненадлежности и надлежности по приговору. Дакле питање је да ли су они способни за то или ако тренутно нису колики би рок по ступању закона на снагу требао да буде одређен. Друго питање колико је још заморније и теже и пред којима стојим сви ми, значи не само ови људи и ја који ово покушавам да

нешто смислим јесте како оно ко нема новца омогућити да користи услуге јавног извршитеља ако је њихова надлежност искључива а они нису баш јефтини. Дакле ту се поставља и то питање дакле једнакости грађана и овај други проблем чини се може се решити али то ће опет да изазове хаос и незадовољство код јавних извршитеља тако што једноставно не би се уплаћивао предујам. Предујам се не би уплаћивао јавним извршитељима, уплаћивало би се јемство на њихов захтев а на основу одлуке суда и извршитељ би се намиривао из вредности оног предмета извршења. Тако да би то било неко решење, које заговарају нека законодавства, међутим кажем вам ја бих волео да чујем и ваше мишљење, ја немам никакве сумње да су судови преоптерећени и немам илузије да вам само још жалба недостаје у извршеном поступку па да будете пресрећни, али верујте нешто мора а се уради на томе, нека контрола мора да се успостави, вероватно да је најлакше било написати закон у коме нико никог не контролише, свако ради шта год хоће и тако даље. И коначно о овим проблемима са банкама. Они имају тај мит о банкарској тајни. Банкарска тајна је прописана Законом о банкама и она не вреди, не важи у случају када се односи на извршни поступак међутим формулација када орган захтева то за потребе извршног поступка пошто физичко лице, односно поверилац није орган онда ћемо морати са њима да видимо шта ћемо јер ће они вероватно и јавне извршитеље који такође имају право да сазнају неке податке не би ли што пре завршили поступак, мораћемо да видимо са њима ако треба да унесемо и специјалну норму да се све подаци о којима је реч не сматрају банкарском тајном и тачка, али онда ће они рећи да то није у складу са законом о банкама и онда ће настати спор, једноставно не дају а и онако пуно података узимају који су бар како каже Родољуб Шабић потпуно непотребни. Коначно, само сам хтео да кажем да је ово трећи скуп. Најпре је кренуло у Апелационом суду у Нишу, после тога у Апелационом суду у Крагујевцу и коначно данас овде у српској Атини. И то је трећи скуп у коме су судије оштро против изјаве о имовини. И ми ћемо наравно то имати у виду, јер ја отприлике колико сада видим то вама сада представља једну муку и терет. Ја се извињавам ако сам мало дуже говорио, молим вас наставите, нас занима ваше виђење о томе да ли би и како би сте могли да остварите извршење са јавним извршитељима, да ли ви мислите да су они у стању да приме сву надлежност. Просто та нека питања. Ми ћемо још прочешљати сваки члан, ја зна се да како год, свака одредба била написана савршено да она може да буде овако или онако протумачена. Дакле ја се извињавам ако сам мало дуже говорио, али ево молим вас да наставите. Хвала.

Судија Петар Тапавички:

На овом свршеном чину када извршитељ по налогу суда није спровео наплату новчане казне. Па враћа са извештењем, односно извештава суд који ће приступити онда претварању изречене новчане казне не знам тако неких хиљаду ваљда у један дан затвора. Треба добро видети ако остане изјава о имовини као Институт извршног права, евентуално са неким модалитетима, као сад ова нова мера која је у круцијалном смислу да се принуде дужници да дају коначно ту изјаву, и први коме буде изречена затворска казна и који буде завршио на крају у затвору тада ће се почети ширити прича у том неком дужничком миљеу. Али се поставља питање колико ће то и одвести извршни поступак и у ком правцу. Јер имаћемо можда дужника смо виртуелно укључили у поступак тиме што смо качили све на огласну таблу, али ћемо га онда један дан морати пронаћи па то компликује, онда ће тај неко да се укључи са свим овим својим правима преко адвоката итд. Значи да мислим да тек овај нови институт отвара један велики знак питања бојим да може да одведе у још веће закопавање у извршни поступак. То је око тих уопштених питања, вратио бих се само на једну полемику коју је колегиница из Сремске Митровице начела а то је чл. 142 где је сада нови власник, њему ће се вршити достављање и тако даље. Ствар ће бити практично јасна. Бивши власник ће се понашати претпостављам „баш ме брига“ у извршном поступку, а он има сва права као

странка. А нови власник који ће се покушати борити сигурно и користиће сва могућа средства, ангажоват ће адвоката вероватно, па се поставља питање да ли ће имати нека процесна права овлашћења и која. Мислим да треба мало разрадити ту ствар. Значи статус учесника у извршном поступку. У принципу све је то јако уопштено и не зна се шта може учесник у поступку, Ако га сврстамо по категорији учесника у поступку. Да се вратим на непосредну погодбу. Ја кога год сам питао од раније мојих колега, па и који су сад, да ли су имали непосредну погодбу, мислим на непокретности, нико није имао. У пракси се појавио проблем када се изјасни поверилац да хоће непосредну погодбу, шта се даље онда ради. Па смо тамо нашли у члану 97, не знам који став, неки споразум се спомиње о продаји, мислим да је Врховни суд, када је заузимао правно становиште споменуо тај споразум, треба да достави поверилац ово оно, па смо ми онда када се изјаснио поверилац да хоће, давали неки рок да достави тај споразум о непосредној погодби или купопродајни уговор, како, ко је шта тражио, и то је остало недефинисано, па онда они нису доставили јер не знају шта ће, не могу да нађу купца, није се спровео извршни поступак, како ће се тек овако продати и тако даље, а користи се оним последњим да кажем вапајем да би спасили извршни поступак да се не обустави. Мислим да се и сад отвара питање, значи, док дођемо до оног момента, што је колегиница рекла, врло значајног, кад каже, уговор о продаји непосредно закључује суд, да не понављам, значи ко- суд, судија, шта је он сад у тој причи, да ли он потписује уговор, и тако даље. Али до те фазе, имамо у претходној фази када се изјаснио извршни поверилац да хоће непосредном погодбом, шта је он дужан даље да предузима, да би перфектуирао на крају и ту непосредну погодбу. Значи да ли мора да остави купопродајни уговор који је готово прича са тамо не знам у наслову Основни суд у Зрењанину кога заступа судија. Мислим да треба да се разради мало технички, да не би ту лутали, а ово може, ово је ствар која се у пракси јавља и може још више да се јави у ситуацијама када је непокретност практично остала као једини начин да се повериоци намире. Ето толико.

Председник радне групе Зоран Балиновац.

Знаете шта, једно је сасвим извесно, ако тај уговор закључује суд или ако буде искључива надлежност јавних извршитеља, они не могу имати својство странке у уговорном поступку, јер не располажу у своје име и за свој рачун. Том имовином. Дакле они могу бити једино и искључиво заступници. Са друге стране ви имате одређени рок, у коме мора да се после споразума о привременој погодби. Дакле требало би да се погодба састоји од два споразума. Један је споразум извршног повериоца и извршног дужника и друга ствар је споразум о самом купопродајном уговору. Дакле, после овог првог споразума мора да се закључи и изврши овај други уговор, уговор о купопродаји, ако се у роковима који су одређени законом, то не заврши, сматра се да продаја није успела, дакле ствари су нешто јасније и у перспективи мислим за поступање нешто чистије. Видећемо још, дотераћемо. Са друге стране ово што сте говорили о промени власника непокретности непосредно пре покретања или пре покретања извршног поступка ни током извршног поступка. Знаете могуће је и друкчије решење. Закон Хрватске, рецимо, у том случају, ако се заједно са хипотеком промени, ако се због хипотеке промени извршни дужник, односно, власник непокретности, ако се непокретност која је заложена хипотеком прода другом, у том случају допушта могућност да се одступи од начела формалног имунитета и да се као странка у поступку не одреди извршни дужник него нови власник непокретности. Ето видећемо и то, с обзиром да смо схватили да је двоје судија који се дуго баве извршном материјом поставило то питање. Ми смо расправили, баш о томе посебно на радној групи, овај став је који се налази у нацрту текста победио из два разлога што задовољава начело формалног легалитета и начело да се прати власник непокретности, то правно следовање, али то не значи да не можемо да видимо. У сваком случају, ово решење које

је заступљено овде, у нацрту закона је решење које је чешће у земљама нашег правног круга, а ређе је ово решење које сте ви предложили, али размотрићемо то поново, није ништа страшно.

Неразговорно име:

А зар нису оба лица солидарни дужници.

Одговор:

Нису ви имате, извршни дужник сам ја који вам дугујем, и гарантовао сам хипотеком својом непокретности, продао сам непокретност трећем, ја и даље остајем у извршној исправи извршни дужник и ви мене означавате као извршног дужника а практично се намирујете на непокретности која је сада у својини трећег и који је дужан да трпи то намирење. То је концепција овог нацрта.

Судија (неразговорно име) из Основног суда Сомбор:

Не можемо изједначити сада новог власника као дужника. Јер ако дужник одговара целокупном својом имовином за измирење дуга, а овде учесник одговара само у вредности непокретности коју је купио.

Што се тиче изјава о имовини то је стварно велики проблем ми новчано кажњавамо и на огласне табле стављамо. Не може се завршити поступак и то је стварно велики проблем. Што се тиче закључења, што је колега рекао, наплата потраживања врши путем обуставе зараде или доприноса за издржавање малолетних лица. Ми имамо доста нерешених предмета који су у категорији старих из простог разлога што не можемо сматрати да је поверилац намирен, док се у потпуности не намири. Фактички нама је предмет неокончан, води се као стар, а ја немам више шта да предузимам у том предмету. И ту је разлика. Формулација закона је таква, поступак се закључује кад се поверилац намири. Разумете, то је формулација законска, кад се поверилац намири. Не могу ја сматрати да је он намирен ако је наплатио део.

Члан радне групе судија Зоран Рогић:

Кад су у питању периодична давања оно што сте ви споменули издржавање, наплате, ви можете ту да донесете закључак о закључењу, мислим да то не би требало да буде спорно. Спорно је оно што је колега рекао, оно када је у питању наплата класичног дуга, значи ту је проблем, како и да ли се може донети закључак о закључењу с обзиром да ће се то посебно неко веће потраживање намиривати у дужем временском периоду, да ли то треба преко зараде или евентуално преко пензије, да ли и када и како треба третирати ту врсту да кажем извршења наплате потраживања и када се сматра да је потраживање намирено. Али то је питање и измене пословника. А ово што сам вам рекао за периодична давања за наплату тих потраживања на име издржавања и ти који периодично доспевају, дакле кажем, пракса, ја ћу вам рећи праксу београдских основних судова је да у тим ситуацијама се доноси закључак о закључењу са напоменом да се у образложењу тог закључка, да се по том решењу суда и надаље поступа од стране послодавца или Републичког фонда ПИО. Тако да имате информацију што се тиче праксе. Ја не знам како остали судови поступају.

Судија (неразговорно име и суд):

Оно је у вези старог закона, ја бих да знам како се тај поступак наставља ако сте га закључили. Ја знам да када се поступак прекинут, ја не могу ништа да радим, док не одредим наставак. Како онда радим, ако сам завршила. А кад сам га завршила, какву

одлуку ви доносите да би наставили то спровођење извршења. Мени је у интересу да имам решен предмет, само не знам како то кроз Закон да провучем.

Судија (неразговорно име и суд):

Што се тиче код предаје непокретности – намирење, кад се каже нотар ће после неуспеле јавне продаје или када се поверилац намирује додељењем непокретности, можда би било целисходније да се из одредаба или предлога избаци констатација да се сматра да је поверилац намирен у износу од 50%, а сада је то 30%, јер то често ствара забуну код странака, и они сматрају, ако њихово потраживање не достиже износ од 30% имају право на тих 30% и неће да уплате разлику, разумете, јер се може десити да је вредност додељење непокретности далеко већа од вредности повериочевог потраживања. И сада ту постоји обавеза да поверилац уплати разлику да би му се предала непокретност и да би даље, ту се само може одредити износ од 50% од процењене вредности непокретности. А даље суд када доноси закључак о намирењу онда утврђује шта и колико је намирено или значи пре предаје непокретности мора опет утврдити да ли је потребно уплатити неку разлику или све припада повериоцу. Што се тиче жалбе, ја сматрам да би она требала да буде уведена и да ипак смо ми првостепенци, и да би контролу требало да ради виши суд без обзира, јер је то велико оптерећење за нас, зато што ми имамо своје ставове, схватања. Можда су она погрешна, знате, и опет је потребна контрола. И по мени би требало још да се намирење можда ради решењем и да се ту дозволи жалба, јер је веома битно колико ја утврди да ли је неко намирен или не. Можда сам ја погрешила, то је веома битно који износ је поверилац наделио или није. По мени. Још има ове прелазне и завршне одлуке, када каже тај члан 511, да ће се поступци извршења обезбеђења започети пре две године прекинути по сили закона, јер ћемо ми ту морати доносити одлуке или позивати повериоце укључивати да у року од 30 дана имају право да архивирају предмет.

Судија Наташа Дачић из Вишег суда у Новом Саду:

Само да се надовежем, како сам ја разумела, основна интенција за увођење жалбе одлучивања у другостепеном поступку по жалби, извршним поступцима, и то што је неуједначена судска пракса која не може да се изједначи ставовима и тако даље. С друге стране ми имамо доста широку мрежу и виших судова, и могу на жалост за закључим да је наша судска пракса врло неуједначена и то најбоље видим када се врате ови предмети који су ишли по делегацији па видим да смо доставили једно нарочито по питању трошкова и тако неких ствари. Значи поставља се питање колико ће сада бити уједначена судска пракса. Са друге стране ово што је судија Јелица искрено рекла, ја се апсолутно са тим слажем, када човек нешто не ради у првом степену, он је увек у другом степену несигуран, и што сте рекли, фелиричан. Код нас тренутно заиста нико није радио никада извршења у првом степену, не кажем да је то било какав извињавајући разлог, али да ли треба размислити, ипак је то финале парнице уско специјализован поступак, да ли ће бољу одлуку донети судија, као што је колега Петар, ради то 20 година и који има искуство, али ја сад са аспекта рада размишљам, то је судија који се бави само тиме и уско специјализовани, а надлежност вишег суда је само по себи врло широка, ми радимо и ванпарнице и јако нам је широка надлежност. Кажем опет, ово није никакв извињавајући разлог, али се само поставља питање квалитета, а са друге стране мислим да ће судска пракса и даље бити шаролика.

Судија Јелица Бојанић-Керкез из Апелационог суда у Новом Саду:

Ја би се надовезала на ову дискусију Наташину с неким мојим поимањем. Којим разлозима се руководимо када заговарамо да треба да постоји жалбена надлежност и да буде у вишем суду. Бавим се мало анализом рада виших судова и распореда послова по судовима и резултатима и оптерећеностима, па ето сасвим искрена да будем, пред

колегама, судија распоређен у извршно одељење је рецимо искусан, по приговорима решавају судије које се „нахватају“ на ходнику малтене тако, који никада значи ту материју нису радили. Ово је просто говорим генерално проблем јер немамо ми ни сада неку велику компетенцију на основу искуственог рада оних већа првостепених судова која доносе одлуке по приговору, без икаквог омаловажавања. Очекују се од свих судова виших инстанци да све знају и све материје могу да савладају, независно од тога да ли се тренутно баве неком материјом или не, тако да не би могла та врста аргументације да стоји. У целој овој причи, што смо сада разговарали о закључењу извршног поступка и колико ја схватам оно што је акутно присутно као проблем на основу извештавања председника судова, а некима је враћено да по нашем апелационом тражењу имају поправни, да допуне та своја изјашњења, да нам буде сасвим јасно шта се дешава у судовима, имам утисак да поједини судови или судије, уопште нису доносиле одлуку о закључењу извршног поступка применом члана 77, као да у неким судовима тога није било. Друго што мислим да је проблем био тиче се примене члана 187 овог сада важећег закона, да је организација за принудну наплату свакодневно извештавала суд међловима о спроведеним извршењима, то таложено у фиоку, а није се радило оно што је законом прописано да ако наплата није спроведена у року од 15 дана од дана пријема решења, суд онда треба да у року од 5 дана о томе обавести повериоца и позове извршног повериоца да се изјасни о даљем току поступка у року који му одреди, па ако се он не изјасни да се обуставља поступак извршења. Нисам сигурна, можда грешим, да се није радило у складу са овим. И могуће је да постоји мањи број извршења пред судовима него што га се статистички исказује, и мислим да је нека акција понегде покренута да се сада ретроактивно „испегла“. Не тражим никако изјашњење о томе, само просто скрећем пажњу на то, колико је значајно да сваком детаљу текста законског се пажња посвети и колико је значајно да када се донесе нови закон уједно се то искористи да се заокрет у пракси направи. Ја верујем да се радило по инерцији и да због тога ово није завредило пажњу управо оних који се можда и дуго година баве извршном материјом. Можда рад у већима, када неко око са стране ко улети из друге материје у ову некада успе да види пре него онај ко се у самој тој причи дуго налази, може да доведе до одговарајуће праксе.

Мирјана Смиљанић извршитељ:

Учествовала сам као члан радне групе у изради текста нацрта Закона. Оно на чега морам да се надовежем, јесте што се тиче саме Коморе извршног одбора јуче одржане Скупштине организационе јединице, Комора и већина извршитеља јесте заузео неки став, односно изјаснили су се да они јесу спремни за оно што смо ми као чланови представници извршитеља предлагали основним члановима радне групе. Ми смо у том моменту нашли три решења као нека решења уз помоћ којих смо сматрали и мислили да можемо да постигнемо оно што је циљ и сврха овог закона, с друге стране да у том погледу се заштите интереси и права како повериоца тако извршног дужника. Сам текст смо проширивали и говорили о проширењу наше надлежности на она три предлога, односно начина, а то је проширење надлежности извршитеља и на одређивање извршења што би аутоматски довело до тога да од самог старта би извршни повериоц могао да бира коме ће поднети предлог за извршење. Друга солуција односно друга могућност и други предлог који смо имали јесте увођење искључиве надлежности извршитеља на спровођење извршења о чему је и председник радне групе данас говорио. Оно што се поставило питање јесте питање цене коштања односно како би постигли тај неки равноправни положај странака у поступку у смислу да повериоци који немају довољно средстава такав поступак не би могли ни да га воде због наше цене коштања. У том смислу можда треба размишљати о нека три правца, то су ето неки предлози у колико би уопште разматрали могућност проширења надлежности извршитеља на спровођење. А то је у делу ревидирања наравно судске таксе у делу која

помоћница министра говорила а то јесте да мора да се смањи цена коштања односно судска такса у колико извршитељи спроводе извршења, затим смањити и предујам извршитеља а нарочито за ова потраживања до 30.000,00 динара на шта је како Министарство тако су и сами извршитељи скренули пажњу да се у том делу тарифа мора мењати а такође предвидети могућност као што поверилац може бити ослобођен од судске таксе да се предвиди могућност односно разлози за ослобођење од плаћања предујма. То ни садашњи нацрт закона није предвидео. То је што се тиче тог да ли су извршитељи спремни и на који начин евентуално размотрити питање те цене коштања спровођења извршења од стране извршитеља. Што се тиче овога о чему је данас говорено јесте да смо и ми као извршитељи у поступку спровођења извршења имамо проблеме везано за закључење односно обуставу поступка и случајевима када поверилац тражи изјаву о имовини пошто такође се ти предмети достављају суду и јако дуго се налазе у судовима у протеклих годину дана нисмо добили скоро ни једну одлуку. Што се тиче ових чланова о којима је колега данас судија Родић говорио, евентуално бих скренула пажњу на члан 174 нацрта закона, сматрам да је доста обзиром да се ту ради о слободној вољи странака ради закључења споразума о непосредној погодби, можда да је дат мало краatak рок у ком временском периоду они могу да закључе такав споразум, не видим да би постојао икакав проблем у колико би се предвидео дужи рок од истека од десет дана од објављивања закључка о продаји непокретности. Можда треба предвидети могућност да наведени споразум може да се закључи можда пре објављивања закључка о продаји непокретности на јавном надметању, па до краја. А што се тиче оно о чему смо у току спровођења извршења имали одређена питања разних повериоца нарочито повериоца када су по питању банке или друга правна лица јесте могућност односно начин како би се у једном поступку спровођење извршење могло спровести како на покретним тако и на непокретним стварима истовремено. Као члан радне групе мислим да током наших састанака нисмо у опште разматрали ту могућност, то је у суштини она ситуација када се покретне ствари не налазе у непокретности односно или су у функционалној вези са том непокретношћу. Јер се у пракси често појавило да постоји купац који је заинтересован како за куповину тих покретних ствари које су напр обезбеђене залогом истог извршног повериоца тако и за куповину непокретности која је обезбеђена хипотеком а воде се два одвојена поступка па у моменту евентуалног спајања тих поступака да би се могло вршити односно ићи на јединствену продају како покретних тако и непокретних ствари. То је што се тиче оног дела. Е сад један део који нисмо данас помињали можда се тиче мало више извршитеља али интересантан је можда и за све то је члан 501 садашњег нацрта закона. У нацрту закону стоји да се дисциплински поступак покреће захтевом за изрицање дисциплинске мере. Захтев могу да поднесу дисциплински тужилац коморе, дисциплински тужилац министарства председник суда за чије подручје је јавни извршитељ именован и председник коморе. Оваква одредба када се она надовеже на оне одредбе надзора по мени није баш прецизна, односно јасна. Наиме, ту се поставља проблем који се јавља приликом надзора. У колико се надзор значи, над радом извршитеља покреће на иницијативу коморе министарства, председника суда или странака тај надзор се обави састави се записник и он се достави дисциплинском тужиоцу који покреће дисциплински поступак. По мени да би та одредба у опште имала смисла и могла да се примени је или да се као обавезе пропише да је надзорна комисија дужна да записник достави и предлагачу па да он сам може да покрене поступак у колико тужилац не учини у року који треба одредити или као друга могућност јесте овлашћење за покретање дисциплинског поступка дати само тужиоцу да у том случају нико други осим тужиоца не може да покрене дисциплински поступак и можда прецизирати одредбу и то у том делу да се захтев за изрицање дисциплинске мере може само поднети након извршеног разора односно предвидети надзор као обавезан. Такође у члану 502 код усмене расправе у случају уколико би се предвидео да

се захтев за изрицање мере, значи ова одредба члана 501 која је не прицизна може поднети само тужилац ту се онда мора предвидети као обавеза позивања лица која су поднела захтев за надзор, значи која морају бити присутна усменој расправи. Што се тиче истог члана задњи став, мислим да је став 4 ту бих такође једну напомену додала да оваква одредба може да доведе до евентуално неких злоупотреба и да би требало предвидети строжије критеријуме за одлагање. У колико је присуство извршитеља била неопходно оно неће бити у колико је извршен надзор над њим и то је што се тиче овог дисциплинског дела и дисциплинског поступка које се можда нај више тиче извршитеља али доста је непрецизно уређен по нама.

Говори председник радне групе Зоран Балиновац:

Чл. 488 који одређује надзор министарства над радом јавних извршитеља каже се да државни службеник који врши надзор над јавним извршитељима дужан је да записник о надзору и доказе проследи дисциплинском тужиоцу министарства. Дакле, то је обавеза независно од тога да ли је нешто при томе утврдио или није утврдио. Исто вреди и за записник о надзору који ради комора. И каже записник о надзору и докази прослеђују се дисциплинском тужиоцу коморе. Па шта мислите колегинице због чега се прослеђују. Да ли сте размишљали о томе, а шта се закључили због чега се прослеђују. Да одлуче о томе да ли има елемената дисциплинске одговорности или не. И шта је онда проблем, где је проблем, шта је непрецизно.

Зоран Дукић: хоћете да ме саслушате да Вам одговорим.

Зоран Балиновац: А ко сте ви извините, представите се.

Зоран Дукић: Ја сам председник Извршног одбора Коморе извршитеља Зоран Дукић, и молим вас немојте тако да улазите у дискусију са колегиницом.

Наставља Мирјана Смиљанић извршитељ:

Значи непрецизна је сама одредба члана 501. У колико се надзор покреће на иницијативу министарства, значи обави се надзор, записник се достави дисциплинском тужиоцу који покреће дисциплински поступак. Не ја сад фактички говорим, има елемената за покретање дисциплинског поступка, значи дисциплински тужилац, значи не пратите ме и не разумете ме шта хоћу да кажем. Дисциплински тужилац покреће дисциплински поступак, значи покренуо га је, утврђена је неправилност у току вршења надзора, поставља се питање у колико члан 501 овако остане да ли је надзорна комисија која изврши такав надзор под предлогом министарства дужна да записник достави и министарству као предлагачу или није, и да ли министарство као предлагач или комора као предлагач може да покрене било какав поступак дисциплинског надзора у колико тужилац то не учини. Затим, наравно у року је нисмо предвидели у нацрту закона. Значи није предвиђен никакав рок у ком року, значи ово је да би ова норма имала јаче дејство да би била применљива, да у колико се утврди не правилност у нечијем раду та неправилност мора бити санкционисана. У колико није утврђена у року, у ком року тужилац треба да покрене поступак, може да га не покрене никад, немамо рок, немамо обавезан рок у ком је неко дужан да изврши надзор, у ком је неко дужан да покрене поступак након учињеног надзора. Јели вам сад јасније. Добро, онда ћемо вам писмено доставити, пошто је очигледно. Да ли је некеме јасно. Шта сам ја хтела да кажем. Ево једноставно, да ли је логично да се предвиди одређени рок где ће се неко лице обавезати да покрене неки поступак у колико је утврдио неправилност.

Костић Вања извршитељ из Београда:

Оно што би хтео да вам кажем, колико сам ја разумео поенту да ли ми хоћемо да сва извршења пређу на нас, ми то хоћемо то је нормално. Оно што је питање, колико сам разумео, да ли смо ми довољно стручни, да ли ми то можемо да радимо или не можемо. А да ли нас има довољно, има нас сасвим толико довољно колико треба да нас буде. Хоћу да вам кажем, кад год поставите ово питање увек имајте на уму да извршитељ одговора свом својом имовином. Тако да у том смислу мислим да треба да тражите неко решење.

Извршитељ са подручја Вишег суда у Новом Саду Масникоса:

Поштоване колегинице и колеге мислим да ме овде сви познају али ако има неко да ме не познаје ја се зовем Масникоса извршитељ сам са подручја Вишег суда у Новом Саду. Мишљења сам да је добра идеја што је Министарство одлучило да крене у измене Закона о извршењу и обезбеђењу и добра идеја што се доноси сасвим нови Закон о извршењу и обезбеђењу, још би била боља ствар да су се донела два посебна закона, да се донео Закон о извршењу и обезбеђењу и Закон о извршитељима, тако да овај процесни закон не садржи организационе и друге одредбе које се тичу извршитеља тако да би у том случају овај процесни закон како да кажем краћи не би био толико обимам. Међутим, без обзира на решења која су предложена важна је имплементација овог закона а то је оно о чему је и судија Наташа Дачић говорила и заменица Председника Апелације у Новом Саду, то је питање жалбе. То решење је добро и пре свега жалба, против ког решење треба дозволити. Сагласан сам колегиницом, која је рекла да треба против закључка о намирењу, односно решењу о намирењу и мислим да пре треба ту дозволити жалбу него против решења о утврђењу вредности, односно сада закључка, јер на јавној дражби ће се постигнути цена. Као адвокат са 12 и по година стажа и сада три године као извршитељ, могу да кажем да ли је вештак односно сада стручно лице, правилно проценио стручно лице не покретности или не. Јавна дражба јасно покаже да ли непокретност вреди или не вреди. И ту нема потреба за оптерећивањем Виших суда за тим. Што се тиче надлежности Вишег суда та ствар може лако да се реши тако што судије за дугогодишњим искуством у извршној материји у првом сегменту једноставно прећи у други сегмент и то би за нас извршитеље значило много, зато што је чињенична ситуација да нас пример у Новосадском суду ми имамо десетак извршних судија од тога 2 -3 уживају потпуно поверење нас извршитеља. То су управо они који годинама раде на извршној материји. Није проблем ни ових судија, што су они са истражне реферате не својом вољом пребачени да раде материју са којом се први пут упознају и то су они практични проблеми, који без обзира на садашње законско решење, будуће законско решење неће се изменити нити ће моћи да дође до побољшања и ажурности у решавању предмета. Мислим да је најбоље решење ово што је комора предложила као прво решење да се уведе право извршеног повериоца да од самог почетка поступка бира да ли ће извршење одређивати и спроводити суд или ће то радити извршитељ односно јавни извршитељ, тиме ћемо у значајној мери ослободити суд предмета у којима треба урадити, што ми зовемо жаргонски дозволу извршења, и по старом Закону се називала дозвола а не одређење извршења, јер у систему када се извршење одређује на целокупној имовини на основу правноснажне извршне пресуде, значи претходила је грађанско правна заштита у субјективних права у парничном поступку, поступак извршни парнични је трајао примера ради девет година, донета је правноснажна извршна пресуда, одређено извршење на целокупној имовини, ја сада питам све судије, шта ту суд дозвољава? Значи ми знамо да мора бити идентичан предлог за одређење извршења са извршном исправом са пресудом. Дужник је већ обавезан да као тужени у парници да исплати одређен дуг. Сада поново у извршењу дозвољава то што је парнични суд, направимо аналогију са кривичним поступком. У кривичном поступку нема у поступку извршења кривичних санкција преиспитивања више одлуке кривичног

суда да ли је пресуда исправна или не, та пресуда има да се изврши. Тачно постоје одређени разлози када пресуда, када може да се одложи извршење итд., значи ми са овим сада предлогом Закона, односно нацртом враћамо парницу и извршни поступак и створићемо још гору ситуацију него што јесте. То свакако није у интересу извршног дужника. Иако могу да закључим да све ово што се сада ради управо се ради да би се заштитио дужник, од тако да кажем судија у првом степену који и доноси решење и одлучују по правним лековима и од извршитеља по чијим захтевима одлучује тај исти Основни суд, али нећемо ми са увођењем већег броја правних лекова побољшати положај дужника. Ми ћемо само продужити његову агонију, његов дуг ће временом постати већи, из тог разлога сматрам да треба озбиљно размислити против којих решења треба дозволити жалбу, треба озбиљно размислити да судије које буду у Вишем суду одлучивале можда морају као судије за породичне спорове, односно за малолетнике да имају одређени сертификат да би судили односно одлучивали у другом степену, јер заиста ово што и судија заменица председника Апелације рекла, тешко је да у другом степену одлучује неко о нечему што није одлучивао у првом степену, а што се тиче проширења надлежности извршитеља, дајте право извршним повериоцима да од почетка бирају ко ће извршни поступак спроводити и на тај начин нећете имати ту дилему да ли ће повериоци имати новца или не, они ће сами одлучити и не морате ви водити рачуна о томе, а понављам у ситуацији када је суд донео извршни исправу, ако нећете и ако се бојите код извршења на основу веродостољне код извршења односно одређења извршења на основу извршне исправе ту заиста нема никакве бојазни за правну сигурност грађана, јер је ту претходила грађанско правна заштита, односно постоји ваљана извршна исправа примера ради измена која је сачињена пред јавним бележником која се појављује као извршна исправа, тако да у том смислу ћете значајно растеретити судове да не раде те послове а жалбу свакако треба дати, али значајно сузити и водити рачуна да поново не буду и првостепени и другостепени судови оптерећени.

Зоран Лукић извршитељ:

Што је рекао колега, колеге и колегинице и учесници ове јавне расправе, ја сам Зоран Лукић председник Извршног одбора Коморе извршитеља. Ја се унапред извињавам што ћу за ову јавну расправу дискусију усмерити ка једном питању које мучи велики број извршитеља. Ради се наиме, о члану 439 и 512 нацрта Закона, ради се о условима за именовање. Један мали увод о свему томе јесте да је законодавац апсолутно кренуо у добром правцу када је покушао да овим изменама Закона уреди питање надзора и одговорности извршитеља за рад. Тачно је све ово што су моје колеге малопре рекле, да ми као правосудна професија имамо један врло чудно дефинисан правни статус у привредно правном смислу предузетника значи апсолутно смо изједначени са продавцима доњег веша на пијаци или не знам где и поред тога што вршимо јавна овлашћења и мислим да је такво уређење можда изнуђено, али мислим да је непримерено, али тако је како је и ми радимо тако. Ми лично одговарамо свом својом имовином, такође имамо и законску обавезу осигуравања код осигуравајућих друштава за одговорност од делатности. Тако нешто мислим да је што се тиче правосудних професија везано и за јавне бележнике а и за адвокате. У том неком систему искрено говорећи може се аутоматски поставити и доћи до закључака да неки степен могуће заштите од злоупотреба већ на неки начин постоји, али да и поред тог система треба радити на томе да се превенирају све могуће злоупотребе или омашке, или лошег поступања до којих може доћи у поступањима извршитеља. Уосталом надам се да ме нећете погрешно схватити, али сигуран сам да знате и да таквог лошег понашања има и у судовима, да ли намерног или ненамерног, али грешака има. Елем, да би се кренуло ка том циљу превенирања штетних последица лошег поступања Министарство је кренуло са концепцијом да се морају посебно прописати критеријуми стручности који

се траже за извршитеља. Одмах на почетку да вам кажем извршитељи у земљама Европске уније, ја знам да ће господин специјални саветник на ово имати одговор, нормало то се и очекује, али хоћу да кажем да у земљама Европске уније стандард за извршитеља није и не мора да буде само правни факултет, али мора да буде положен испит за извршитеља. Код нас, као уосталом и у појединим земљама бивше СФРЈ, сада има покушаја овим новим нацртом увести и као услов стручности правосудни испит. Јуче сам ја дошао у Нови Сад припремајући се за ову јавну расправу и био сам овде на „Спенсу“, ту близу седео сам и пио сам кафу и видим четворо младих људи, пуних енергије како причају како су прошли на правосудном испиту. Ја сам им пришао и извинио се и поставио им једно питање. Да ли су имали они или да знају некога од колега који су имали питање на правосудном испиту везано за материју извршења.

Судија Зоран Рогић: Имао сам ја колега.

Извршитељ Зоран Лукић:

Рекли су ми да постоји сад ваљда питање против извршења које се дотиче свега тога и три питања постоје. Како се ради о једном врло специфичном и апсолутно по мени потребном испиту за сваког правника немам ништа против да се подигне степен, мада и то по неком великом сумњом, али уско специјализована грана права која се зове извршни поступак нема апсолутно никакве везе рецимо са кривичном правом и кривичним процесним правом.

Хтео бих да вам кажем следеће 45% извршитеља нема положен правосудни испит, према садашњем стању ствари у нацрту Закону по члану 512, 01. јануара 2017. године они би требали да буду разрешени у случају да не положи правосудни испит, то вам је 95 извршитеља. Да ли сте апсолутно сигурни да то треба, може ли да има друштвеног интереса да се тако нешто уради. Тим пре што се сада те колеге стављају у положај да оно за шта су се определи пре три или четири године и за шта су напустили неке каријере да ли су их имали или нису имали, уложили одређена средстава, потезом пера бива поништено, поставља се питање ретроактивног важења, као правно питања, уставно правног питања, поставља се питање и грађанско правне одговорности доносиоца таквог неког Закона, значи Скупштине, државе јер ти исти људи ће сигурно сматрати да је држава одговорна за то што су они прешли у професију извршитеља уложили одређена средства, запослили људи, ушли у одређене облигационе правне доносе поводом свега тога и да се од једанпут сада њима намеће ново, за шта у време када су почели да раде такав услов није постојао. У сваком случају молим вас да се о свему томе размисли. Предлажем у најмању руку да се избаци став из члана 512 где је орочено полагање, ако сматрате да је баш толико потребно да се извршитељи поред испита за извршитеље морају доказивати и правосудним испитом нека остане, али бих онда поставио питање размислите сви сад добро о овоме колеге судије да ли ће у том случају извршитељи бити више квалификовани од вас, јер ви немате испит за извршитеље, само толико.

Заменица председника Апелационог суда Јелица Бојанић – Керкез:

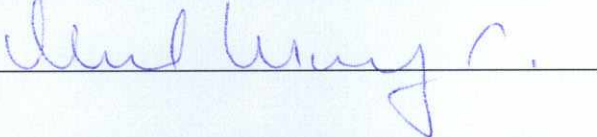
Хвала најлепше на овој дискусији. Заиста је признајем ово мени лично било интересантно, јер нисам знала ни претпоставила да држава може јавна овлашћења да пренесе на неког ко нема правосудни испит, али мање важан је мој лични став. Мој лични став по питању што је колегиница извршитељ поменула је да записник о надзору над радом извршитеља свакако треба да иде одговарајућем телу његове коморе и њему лично, као што и ми када идемо у надзор и контролу рада нижестепених судова записнике о томе достављамо. Уствари као Апелациони не радимо надзор, али радимо контролу и у пракси налази се увек достављају, као и нама када Министарство долази у

надзор суду. То је пракса која је показала своје добре стране и резултате и да се мање неправилности лако исправе и усклади рад са очекиваним. Ово су лични ставови.

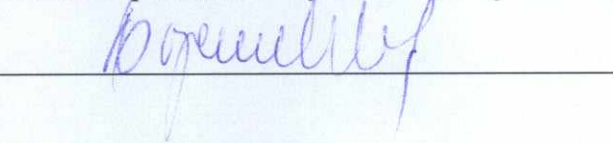
Пошто је сада време истекло, ако баш неко инсистира ја ћу му дати реч. Јавна расправа се наставља на сајту Министарства правде, можете online послати све оно што нисте успели овде данас да искажете, а сви учесници овог округлог стола се позивају на коктел. Хвала лепо.

Секретар суда Слободанка Милић Жабалац

Заменик председника суда Јелица Бојанић Керкез
